

நட்புறவு
பாடல்கள்

செப்டம்பர்
1987
விலை ரூ. 1.50

சுப்பிரமணியன்

பாடலம்

12

செப்டம்பர் 1987

ஆசிரியர் :

நதி

ஆசிரியர் குழு :

இரா. திரவியம்

சமந்தா

ச. மா. பன்னீர்ச் செல்வம்

விலை ரூ. 1.50

ஆண்டுச் சந்தா ரூ. 20

தொடர்புக்கு :

பாலம்

12, முதல் பிரதான சாலை,

நேரு நகர்,

அடையாறு,

சென்னை-20.

தொலைபேசி : 410351

உங்களைத் தொடர்ந்து வரும் பாலம்

பாலம் பன்னிரண்டாவது இதழை உங்களிடம் சமர்ப்பிக்கிறோம். பன்னிரண்டு இதழ்களையும் கொண்டு வருவதில் சிரமங்களும் நெருக்கடிகளும் இருந்தன. ஆனால் உங்கள் ஆதரவும் அரவணைப்பும் கூடவே மகிழ்ச்சியையும் நெருக்கடிகளை வெல்லுகிற மனப்பக்குவத்தையும் தந்தன.

ஈழப் போராட்டத்தை மட்டுமல்ல, உலக விடுதலை இயக்கங்களின் அறிமுகத்தையும் நாம் தொடர்ந்து தந்தோம். இதனால் நம் மண்ணை நாம் மறந்தோம் இல்லை. அவ்வப்போது தமிழகத்திலும் கால் பதித்து நின்றோம்.

மாறி இருக்கிற தற்போதைய சூழ்நிலையில் தான் பாலத்தின் தேவை மிகவும் அவசியப்படுகிறது.

ஈழத்துக்கும் தமிழகத்துக்குமான கலை இலக்கிய நட்புறவு வலிமை பெற வேண்டும். அதற்கு பாலம்தான் சிறந்த சாதனம்.

பாலத்தின் கடந்த ஓராண்டுப் பயணத்தை நாங்கள் திரும்பிப் பார்க்கிறோம். பல்வேறு விமர்சனங்கள் எங்களுக்கே இருக்கிறது. நீங்களும் உங்கள் விமர்சனத்தை எழுதி அனுப்ப வேண்டுகிறோம்.

பாலம் இன்னும் தன் குழந்தைப் பருவத்தைத் தாண்டவில்லை. தவழ்கிற தளர் நடைப் பருவம். உங்களுடைய உதவிக்கரங்கள் இணைந்தால் தான் பிடித்துக் கொண்டு எங்களால் நடக்க இயலும்.

சந்தா சேர்ப்பதும் நன்கொடை சேர்ப்பதும் உங்களால் தான் முடியும்.

நண்பர்கள் வருவார்கள், தொடர்பு கொள்வார்கள் என்று இனி காத்திருக்காது நீங்களே பாலத்தை வளர்த்தெடுக்க வேண்டும். ஆதரவைப் பெருக்க வேண்டும்.

தமிழின்-தமிழ்க் கலாச்சாரத்தின் தூதுவகை பாலம் தொடர்ந்து வெளிவரும்.

புதிய சூழ்நிலைக்கேற்ப பாலம் தன்னை வடிவமைத்துக் கொண்டு உங்களைத் தொடர்ந்து வரும்.

தோல்வியோடு திரும்பேன் சேகுவராவின் வாழ்க்கைச் சித்திரம்

உண்மையாக இருக்க வேண்டும் ஒரு புரட்சிக்காரன். 'இலட்சியத்திற்கு உண்மையாகவும், இலட்சியத்தைப் பற்றிக் கொண்டு செயல்படும் சக்தியாக மாற இருக்கிற மக்களிடமும் உண்மையாக இருக்கவேண்டும்.

சேகுவரா இதற்கு வாழ்ந்து காட்டிய உதாரணம்.

குவாதி மாலாவிலிருந்து மெக்சிகோ வந்து சேர்ந்தார் சேகுவரா.

அப்போது மெக்சிகோவில் மேலோங்கியிருந்த அரசியல் சூழ்நிலை சுவேராவிடமிருந்து மகிழ்ச்சியூட்டுவதாக இல்லை. இந்த நூற்றாண்டின் ஆரம்ப இருபதாம் ஆண்டுகளில் பிற்போக்குச் சர்வாதிகாரி போர் பிரியோதியாஸ் என்பவனை வீழ்த்தி விட்டு மலர்ந்த மெக்சிகோ புரட்சி கருகத் துவங்கி இருந்தது. லாப நோக்கம் கொண்ட புதிய உடைமையாளர்கள் ஆட்சியைக் கைப்பற்றி இருந்தனர். அமெரிக்காவின் மூலதனப் பாய்ச்சலுக்கு ஏதுவாக அனைத்து வாய்க்கால்களையும் அகலத்திறந்து விட்டனர். இதை முடி மறைக்கப் போலிப் புரட்சிக் கோஷங்களை முன்வைத்தனர்.

இடதுசாரி சக்திகள் தங்களுக்குள்ளாக கருத்து முரண்பாட்டில் பிரிந்து கிடந்தனர்.

தொல்லைகளைத் தொடர்ந்து அனுபவித்து வந்த கம்யூனிஸ்ட் கட்சியோ தேசத்தில் உள்ள முற்போக்காளர்களைத் திரட்டி ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு முன்னணியை அமைக்க முடியவில்லை.

மெக்சிகோவின் இத்தகைய அரசியல் சூழ்நிலை சேகுவராவிடமிருந்து உற்சாக மூட்டுவதாக இல்லை.

அரசியல் சூழல் இவ்விதம் இருந்தாலும் மெக்சிகோவை அதன் உழைக்கும் மக்களைக் கவிராக்களை, கலைஞர்களை தொன்மையிக்க அதன் கலாச்சாரத்தை, எழில்மிக்க வனப் பிரதேசங்களை, அங்கிருந்துவரும் தூய காற்றையெல்லாம் நேசித்தார்.

மெக்சிகோவில் சே இருக்கும்போது தான் ஹில்லா வந்து சேர்ந்தார். இங்கேயே இருவரும் மணம் முடித்துக் கொண்டனர்.

ஆருயிர் மனைவியையும் காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்பு சேகுவராவுக்கு வந்து சேர்ந்தது. எனவே வேலை தேடும் முயற்சியில் தீவிரமாக இறங்கி இறுதியில் புத்தக விற்பனையாளராக மாறினார். போண்டோ டி கல்சரா என்குமிக்கா என்ற உள்ளூர் வெளியீட்டு நிறுவனத்தின் புத்தகங்களை விற்கார்.

இந்த நிறுவனப் புத்தகங்களை விற்பதற்கும் காரணம் இருந்தது. அதிகமான அளவுக்கு சமுதாயப் பிரச்சினைகளை முன் வைக்கும் இலக்கியங்களை இவர்கள்தான் வெளியிட்டனர்.

புரட்சிக்காரரான சே புத்தக வியாபாரி என்ற முறையில் தோல்வியைத்தான் கண்டார்.

புத்தகங்களை விற்பதைக் காட்டிலும் புத்தகங்களைப் பற்றி விவாதிப்பதில்தான் அதிக நேரத்தைச் செலவிட்டார்.

சே தொய்வில்லாத உணர்வோடு புத்தகங்களை நேசித்தார். புத்தகங்களைப் படிப்பதற்கென்றே ஒரு புத்தகக் கடையில் இரவுக் காவலராகப் பணிக்கு அமர்ந்தார்.

இவ்வாறு பிடித்தமான பணிகள் வாழ்க்கைக்கு உதவும் படியாக இல்லை. என்றாலும் இறுதியில் உள்ளூர் மருத்துவமனை அலர்ஜிப் பிரிஸில் வேலை கிடைத்தது. வாழ்க்கைக்கு ஓரளவு உதவும் படியாக இருந்தது. தேசிய பல்கலைக் கழகத்தில் பேராசிரியராக சிறிது காலம் பணியாற்றினார்.

1956 பிப்ரவரி 15ஆம் தேதி ஹில்லா ஒரு பெண் மகவை ஈன்றெடுத்தார். அக்குழந்தைக்கு ஹில்லாவின் அம்மாவின் பெயர் சூட்டப்பட்டது.

ஈழ நண்பர் கழகத்தின் மாநில சிறப்புக் கூட்டம், மதுரையில் 30.8.1987 அன்று மாலை யில் நடைபெற்றது. தமிழ்நாட்டின் பல்வேறு மாவட்டங்களில் இருந்தும், கலந்து கொண்ட தோழர்களிடையே, ஈழப் புரட்சி அமைப்பின் புரட்சிகர நிறைவேற்றுக் குழு உறுப்பினர் தோழர் சங்கர், இலங்கை-இந்திய ஒப்பந்த ஈழப்போராட்டத்தின் நிலையும், ஈரோசின் நிலைப்பாடும் என்பது பற்றி உரையாற்றினார்.

- 1) ஜூலை 22-ல் ஏற்பட்ட ஒப்பந்தத்தின் படி, 2 லட்சம் மலையக மக்களை நாடு கடத்தும் செயலை வன்மையாகக் கண்டித்தும்,
- 2) தமிழ்ப் பிரதேசங்களில், ஒப்பந்தத்தின் பின் நடைபெறும் திட்டமிட்ட சிங்களக் குடியேற்றங்களை அகற்றுமாறும், தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன.

ஏற்கனவே உள்ள மாநில செயற்குழு உறுப்பினர்களுடன், புதிதாக கோவை மு.

சுன்றெடுத்தப் பெண் மகவு எந்த நாட்டை சேர்ந்தது என்று குறிப்பிடுவது?

முறைப்படி பார்த்தால் அக்குழந்தையைப் பெருவியன் என்றே அர்ஜென்டைன் என்றே பதிந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் 'சே'வும் 'ஹில்லா'வும் அவ்வாறு செய்யவில்லை. மெக்சிகன் என்றே பதிவு செய்தனர்.

'நாங்கள் தோல்வியுற்று நாட்டிற்கு வெளியே வாழ்ந்த கசப்பான நாட்களில் எங்களுக்கு இடமளித்து ஆதரவு காட்டிய மெக்சிகன் மக்களுக்கு மரியாதை செய்யும் பொருட்டே நாங்கள் எங்கள் குழந்தையை மெக்சிகன் என்றே பதிவு செய்தோம்' மெக்சிகோ பத்திரிகைக்குப் பேட்டியளித்தபோது சே கூறினார்.

1955 ஜூன் இறுதி நாட்களில் மருத்துவர் சேயைச் சந்திக்க இருவர் வந்தனர். வந்த இருவரில் ஒருவர் குவாதிமாலாவில் நண்பராக இருந்த திகோ லாபெஸ். மற்றவர் ரால். இருவரும் எதிர்பாராத சந்திப்பு. வியப்புமாய் மகிழ்ச்சியுமாய் அவர்களை பிணைத்தது.

மாங்கடாக் கொத்தளங்கள் மீது தாக்குதல் நடத்திக் கைதான தன்னுடைய தோழர்கள் பொது மன்னிப்பு வழங்கப்பட்டு விட்டனர் என்றும் திகோ குவெராவிடம் கூறினார். அவர்கள் பாடிஸ்டாவின் கியூபா மீது தாக்குதல் நடத்தத் திட்டமிட்டிருப்பதாக கூறினார். ரால், காஸ்ட்ரோவிடம் சேயை அறிமுகப்படுத்தி வைப்பதாகக் கூறினார்.

பாலன் (கோவை மாவட்டம்), மா. வாசு தேவன் (சென்னை மாநகரம்), மதிவாணன் (திருச்சி மாவட்டம்), ஆகியோர் தெரிவு செய்யப்பட்டு இணைக்கப்பட்டனர்.

கூட்டத்தின் தொடக்கத்தில் ஈழ நண்பர் கழகத் தலைவர் தோழர் இரா. திரவியம், "இலங்கை-இந்திய ஒப்பந்தமும், நமது நிலைப்பாடும்" என்ற தலைப்பில் உரையாற்றினார். 'கடந்த கால ஈழ நண்பர் கழகச் செயற்பாடுகள்' குறித்தான அறிக்கை தோழர் ச.மா. பன்னீர்ச்செல்வம் அவர்களால் கூட்டத்தினர் முன் விளக்கப்பட்டது. "பாலம்" பற்றிய விமர்சனங்களுக்கு தோழர் சமந்தா பதிலளித்து, பாலத்தின் அவசியம் பற்றி உரையாற்றினார்.

இரவு 9 மணிக்கு தோழர் அ. தனசேகர் அவர்களின் நன்றியுரையுடன் கூட்டம் நிறைவு பெற்றது.

1955 ஜூலை 9 ஆம் தேதி அர்ஜன்டைனுவின் சுதந்திரத் தினத்தன்று காஸ்ட்ரோ மெக்சிகோ வந்து சேர்ந்தார்.

பிடல்காஸ்ட்ரோவிடம் இளம் அர்ஜென்டைன் மருத்துவர் பற்றி ரால் கூறினார். பிடலும் அவரைச் சந்திக்க வேண்டுமென்றார்.

இருவரும் முதன் முதலாக சந்தித்துக் கொண்டனர். முதல் சந்திப்பிலேயே சர்வதேச அரசியல் நிலவரங்கள் குறித்து உரையாடினர்.

'என்னை விடவும் புரட்சிகர கருத்துகளில் முதிர்ச்சி பெற்று விளங்கினார் பிடல். தத்துவத் தெளிவிலும் கொள்கைப் பிடிப்பிலும் அவர் பல படிிகள் முன்னேறி இருந்தார். என்னோடு ஒப்பிடுகிறபோது வளர்ச்சியுற்ற புரட்சிக்காரர் அவர்' என்று பிற்காலத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

'சே' விடம் பிடல் தன்னுடைய தமது இயக்கத்தினுடைய திட்டங்கள் அரசியல் கொள்கைகள் பற்றியும் எடுத்துக் கூறினார்.

'நாம் நமது இராணுவ நடவடிக்கைகளை கியூபாவின் ஓரியண்டே மாநிலத்திலிருந்து தொடங்க இருக்கிறோம். கியூபாவின் மற்ற மாநிலங்களை விட ஓரியண்டே மாநிலம்தான் வீரமும் புரட்சிகர உணர்வுவளமும் தேசப் பக்தச் செறிவும் நிறைந்த மாநிலமாகும். இங்கே தான் புரட்சிகர இயக்கத்திற்கான ஆதரவாளர்களும் நண்பர்களும் நிரம்ப உள்ளனர்' என்று காஸ்ட்ரோ கூறினார்.

தொடரும்

அன்பையும் நேசத்தையும் சமாதானத்தையும் எவ்வளவுதான் உயர்த்திப் பிடித்தாலும். . .

□

பரிணாம விதிகளின்படி விலங்குகளிலிருந்து மனிதன் தோன்றினான். மனிதனாக மாறிய பின் மனிதகுல வளர்ச்சி என்பது ஆச்சர்யத்தில் நம்மை அதிர்ச்சி அடைய வைக்கிறது.

விலங்குகள் எப்பொழுதும் விலங்குகளாகவே இருக்க, மனிதன் மட்டும் காட்டு மிராண்டி நிலையிலிருந்து இன்றைக்கு காற்றை திசை மாற்றுகிற அளவுக்கு வளர்ந்து விட்டான். ஆயிரக் கணக்கான மைல் தூரத்தையும் கடந்து உடனுக்குடன் பேசவும் காணவும் கூடிய வசதிகளைக் கண்டு பிடித்து விட்டான். தூரத்தை கடந்து நிற்கும் மனிதன் காலத்தையும் கடந்து நிற்க இயற்கையோடு போரிடுகிறான். நாகரிகமும் பண்பாடும் மனிதனை புதியவனாக்கி வைத்திருக்கிறது.

தொலைக்காட்சி, வாட்ஸா, தொலைபேசி, டெலிபிரிண்டர், தொலைத் தொடர்பு சாதனம், மின் வசதி, இயந்திர வளர்ச்சி இவ்வளவும் மனிதன் கண்டு பிடிப்புகள்தான். ஆனாலும் இவ்வளவு நவீன வசதிகள் மனிதனையும் மாற்றி இருக்கிறது.

இன்றைய தினத்திலிருந்து ஓர் ஆயிரம் ஆண்டுகள் திரும்பி பார்த்தோம் என்றால் நம்முடைய முதாதையர்தானா இவர்கள் என்று நமக்கு கேள்வி பிறந்து விடும். அந்த அளவிற்கு நாம் அடையாளம் மாறிப் போனோம்.

இவ்வளவு வளர்ச்சியும் எப்படி சாத்தியமானது?

மனிதனுடைய 'கண்டு பிடிப்பு' எனும் மந்திர சக்திதான் இதை சாத்தியமாக்கியது.

மனிதனுடைய உழைப்பும், தேடல்மிக்க மனமும் கண்டுபிடிப்பை கண்டு கொள்ள வைத்தன.

மனிதன் ஆடு, மாடுகளை பழக்கி தன்னுடைய கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்தான். விவசாயம் செய்யக் கற்றுக் கொண்டான். அதற்கு ஆடு மாடுகளையும் பயன்படுத்தினான். தேவைக்கு அதிகமான உற்பத்தி வளர்ச்சி 'சொத்து' என்றும், அது ஒருவனுக்குரியது என்றும் மாறுதல் வந்தது.

இயற்கையின் ஒரு அம்சமாக இருந்த பூமியை மனிதனின் அதிகாரக் கோடுகள் துண்டுகளாக்கிப் போட்டன.

உற்பத்தி வளர்ச்சியும் தனிமனிதனிடம் செல்வம் சேர்தலும் புயல் வேகம் பெற்றன.

உழைப்பை மிச்சப்படுத்த இயந்திரம் கண்டு பிடித்த மனிதன் அந்த இயந்திரமே ஆயிரக்கணக்கான சக மனிதனின் உழைப்பை—வாழ்க்கையைப் பறிக்கப் போகிறது என்பதையும் அந்த இயந்திரம் தனி ஒருவனுக்குச் சொந்தமாகப் போகிறது என்பதையும் அறிய வில்லை.

ஆனால் இது நடந்தது.

மனிதன் தன் தேவைக்காக தானே உழைத்துப் பூர்த்தி செய்து வந்தவன். இயந்திரம் வந்த பின் அது உற்பத்தி செய்யும் பொருள்களுக்குச் சந்தையாகிப் போனான்.

மனிதன் உழைப்பில் உபரியும் தனிமனிதனுக்குச் செல்வ வளமும் அதிகரிக்க/நிர்வாக முறைகள் சமூக ஒழுங்கு முறைகள் எனும் பெயரில் அதிகாரச் சிம்மாசனம் கடவுள் அவதாரம் எடுக்க ஆரம்பித்தது.

சுதந்திரமும் தேடலும் கண்டுபிடிப்புமாக இருந்த மனிதனுக்குத்தான் சிறையும் தண்டனையும் அதிகாரக் கோடு தெருப்பும் அவன் விரும்பாமலேயே வந்து சேர்ந்தது.

அன்பு என்பது நேசிப்பதும் சந்தோஷிப்பதும் கண்ணீராய் உருகுவதும் என்பது போய் எல்லாவற்றையும் காசால் அளந்துபார்க்கிற கருமம் வந்து சேர்ந்தது.

இருகை விரித்து அன்பால் இந்த உலகத்தை ஆரத்தழுவ நினைத்தாலும் சரி, சமாதானம் சுதந்திரம் என்று நேசப்புருவை சிறகு

விரித்து பறக்க வைத்தாலும் சரி கிடைப்பது சிறையும் துப்பாக்கிச் சூடும் தானே.

சுதந்திரம் என்பது பாவமான காரிய மல்ல.

வீர சுதந்திரம் கோரியதற்காகத்தான் பக்தி சிங் தூக்கில் தொங்கவிடப் பட்டான்.

வ. உ. சி. செக்கிழுத்தான் , நெல்சன் மாண்டெலோ இன்னும் சிறையிலிருக்கிறான்.

இது 19 ஆம் 20 ஆம் நூற்றாண்டில் சுதந்திரம் கேட்டவர்களுக்கு மட்டுமல்ல.

10 ஆம் நூற்றாண்டில் பக்தி இயக்கம் கொடிகட்டிப் பறந்ததே! அப்போது நந்தனுக்கு என்ன நேர்ந்தது? கண்ணப்பன் கண்டது என்ன?

நில உடைமையின் உச்சம் தமிழகத்தைப் பிடித்து கவ்விய காலம் அது.

மன்னர்களின் நாடு பிடிக்கும் வெறி வீரர்களை அடிமை ஆக்கியது. அடிமைகளை சேவகம் புரியும் ஆயுதபாணி ஆக்கியது.

செல்வச் செழிப்பில் மிதக்க மக்களைக் கசக்கிப் பிழிந்தார்கள். சாதியப் பிரிவினைகள் மானுடத்தைக் கிழித்துப் போட்டு காலில் மிதித்தன.

அப்போதுதான் 'நாமார்க்கும் குடியல்லோம் நமனை அஞ்சோம்' என்ற குரல் பக்தி மார்க்கத்தில் எழுந்தது. பக்தி மார்க்கத்திலாவது தங்களுக்கு சமமான சமத்துவம் கிடைக்காதா என்று எங்கியவன் நந்தன். கண்ணப்பனும் கனவு கண்டான். அதற்காக பக்தியில் கனிந்தார்கள். கண்ணரில் நனைந்தார்கள். ஆனால் என்ன நடந்தது?

கோயில் கொடி மரங்கள் கொழுவேற்றும் கழு மரங்களாய் இவர்களை இம்சித்தன.

புணூலணிந்த அந்தணர்கள் சாதியக் கொடூரத்தின் கலசமாய் இருந்தார்கள்.

நந்தி கல்லாய் போனது. சிவன் சவமாகி நின்றான்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுக்காக பரத்தையர் வீட்டுக்கு தூது சென்றவர் சிவபெருமான்.

திருஞானசம்பந்தருக்கு ஞானப்பால் தந்தது சிவனல்லவோ, சிவகாமியல்லவோ.

ஆனால் நந்தன் வீடு பேறு என்ற பெயரில் தீயில் முழுகடிக்கப் பட்டார்.

கண்ணப்ப நாயனார் கண்கள் பிடுங்கப் பட்டார். வீடு பேறு பெறத்தான் கண்களை இழந்தார்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிக்கும் திருஞான சம்பந்தருக்கும் தூது செல்லவும் பால் புகட்டி விடவும்வல்ல சிவபெருமான், நந்தனை எரிக்கவும் கண்ணப்பன் கண்களைப் பிடுங்கவும் எப்படிச் சம்மதித்தார்?

மோட்சம் தருவதில் இவ்வளவு பேதம் ஏன்?

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளும் திருஞான சம்பந்தரும் செல்வச் செழிப்பு மிக்க அரசியல் செல்வாக்கு கூடிய உயர்குடியில் பிராமணர்களாகப் பிறந்ததால் இவ்வளவு சலுகையா? பறையன் நந்தன், வேடுவர் கண்ணப்பன், இவர்களுக்கு இவ்வளவு அநீதியா?

பக்தி மார்க்கம் தான்.

அதிகாரத்தின் காலடியில் வணங்கிக் கிடந்தது.

பக்தி என்ற நினைப்பில் கட்டுகளற்று சம நிலை கிடைக்கும் என்று சென்ற நந்தனின் கண்ணப்பனின் பக்திச் சுதந்திரம் வழிபாட்டு வேட்கை என்ன ஆனது? மலர்களைத் தூளி அன்பை, பக்தியை வெளிப்படுத்த நினைத்தும் சாதியால் இழிவு படுத்தி நெருப்பிலிட வைத்ததும் கண்களைப் பறித்ததும் அன்பால் பொழுதளக்கும் ஆண்டவன் செயலா? ஆண்டவனின் பேரில் அதிகாரச் செருக்கில் அமர்ந்து வலம் வந்த தந்திரம் மிக்க மந்திரம் வல்ல ஆட்சியாளர்கள் சதியா?

அன்பையும்

நேசத்தையும்

சமாதானத்தையும்

எவ்வளவுதான் உயர்த்திப்

பிடித்தாலும்

ஆட்சியாளர்கள்

அதிகாரச் செல்வர்கள்

தருவது ஒரேமாதிரி பதில்தான்.

சிறையிலிருவது

சித்ரவதை செய்வது

சாகடிப்பது என்பதுதான்.

அன்பாலும் நேசத்தாலும் மானுடத்தைத் தழுவிய படியே இந்த வகையான பதிலை திருப்பித்தர நம்மாலும் முடியும். அப்போது குரியன் உதிப்பான், ஆயிரமாயிரமான பன்னிர்ப்பூக்களோடு.

□ சாதாரணன்

தஞ்சை பாலைவனம் ஆகீறது

இந்தியாவின் வட மாநிலங்கள் ஒவ்வொன்றும் வெள்ளப் பெருக்கால் தண்ணீரில் தத்தளிப்பது வழக்கமாகி வருகிறது. தென் மாநிலங்கள் தண்ணீரின் தத்தளிப்பதும் பழகிப் போன ஒன்றாகி விட்டது.

40 ஆண்டு கால சுதந்திர இந்தியாவில் தண்ணீரை சமாளிக்கவே முடியவில்லை.

தண்ணீர்ப் பெருக்கும் வறட்சியும் வந்து பாதிக்கும் போதெல்லாம் அரசியல்வாதிகள் மற்றும் ஆட்சியாளர்கள் கங்கை காவிரி இணைப்புப் பற்றியே பேசுவார்கள்.

காவிரி வற்றாத ஜீவ நதி என்று பாரதியார் பாடியது இன்று பொய்யாய் போனது.

தமிழகத்தின் உணவுத் தேவையில் மூன்றில் இரு பகுதியை பூர்த்தி செய்வது தஞ்சை மாவட்டம். இன்று தஞ்சை பாலைவனம் தான்.

விலைவாசி உயர்வும் வேலைவாய்ப்பின்மையும் தஞ்சை மாவட்ட விவசாயத் தொழிலாளர்களை நலிய வைக்கிறது.

கங்கை காவிரி இணைப்பு

தண்ணீரும் இருக்கிறது. தண்ணீருக்கான தேவையும் இருக்கிறது.

திட்டமிட வேண்டிய பொறுப்பு மத்திய அரசின் கைகளில் இருக்கிறது.

ஆலோசனைக்கு குழுக்களும் திட்ட மதிப்பீடுகளும் செய்வதோடு சரி.

20 ஆயிரம் கோடி செலவாகும் 30 ஆயிரம் கோடி செலவாகும் என்று பயமுறுத்தலோடு அரசு தூங்கப் போய்விடும்.

எல்லாம் சரி 20 ஆயிரம் கோடி 30 ஆயிரம் கோடி என்று செலவழிக்கிறோம். அது இராணுவத்திற்கு. நம்முடைய இராணுவத்தில் 10 லட்சம் பேருக்கு மேல் வீரர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களை கங்கை காவிரித் திட்ட ஆக்கப் பணியில் ஈடுபடுத்த வேண்டியதுதானே. ஆண்டுக்கு 2 இலட்சம் பேர் கால்வாயை வெட்டினால் கூட ஒரு சில ஆண்டுகளில் கங்கை காவிரி இணைந்து விடுமே. இராணுவச் செலவு உண்மையில் நாட்டுக்காகப் பயன்பட்டதாகவும் அமையும்.

இராணுவம் நாட்டுக்கு பயன்பட்டும்

தண்ணீரால் மக்கள் அவஸ்தைபடும் போது இராணுவத்திற்குப் பணத்தைத் தண்ணீராய்ச் செலவழிக்கிறோம். அது தண்ணீர்ப் பிரச்சனையைத் தீர்க்கட்டுமே.

இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தம் :
ஏமாற்றப்பட்டு விட்டதாக
ஈழ மக்கள் நினைக்கிறார்கள்
பெரியார்தாசன் பேட்டி

□ சமீபத்தில் ஈழத்திற்கு சென்ற நீங்கள் இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தத்தை எதிர்த்துப் பேசினீர்களா? அல்லது ஆதரித்துப் பேசினீர்களா?

□ □ ஆயுதப் போராட்டம் தொடங்கி இவ்வளவு காலத்திற்குப் பிறகு, ஈழத்தில் மயிலனை என்ற ஊரில் ஈழவர் முன்னணி நடத்திய பொதுக் கூட்டமொன்றில் நான் பேசினேன். இந்த ஒப்பந்தம் இனக்கலவரத்திற்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்திருக்கிறது. இனி அங்கே ராணுவம் சற்பழிக்கிறது; இளைஞர்களை வேட்டையாடுகிறது; சித்ரவதை செய்கிறது என்ற பேச்சிற்கு இடமில்லை. இனி அங்கே ரத்த மழையில்லை பொம்பர்தாக்குதலில்லை; செல்கள் விழும் போவதில்லை. ஆனால் இந்த ஒப்பந்தத்திற்கும் உண்மையான ஈழப்பிரச்சினைக்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்லை. இலங்கை சோவனிச அரசு, இந்துமகா சமுத்திரத்தில் அமெரிக்க நாசகாரர் சக்திகளுக்கு இடங்கொடுத்து விட்டது என்பதனால், அது இந்திய நலன்களுக்கு பாதிப்பாக இருப்பதனால், இப்பிரச்சினையில் அக்கறை எடுத்துக் கொண்டு சோவியத் ஆதரவோடு (ஏனென்றால் சோவியத்

திற்கும் Balance of power இந்து மகா சமுத்திரத்தில் தேவை) இந்திய அரசும், இலங்கை அரசும் அணிசேரா நாடுகளின் சார்பில் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தம் இது. இதனால் அமெரிக்கா இஸ்ரேல் மொசாத் போன்ற அந்நியச் சக்திகளின் தலையீடு இலங்கை மீலிருந்து அகற்றப்பட்டது. இனி அமெரிக்காவிடமிருந்து இலங்கைக்கு பெற்று வந்த உதவிகளை இந்தியாவிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்ள இந்த ஒப்பந்தம் வழி செய்கிறது. இதுதான் இந்த ஒப்பந்தத்தின் சாராம்சம். துணையாக appendix மாதிரி உள்ள அம்சங்கள், சிங்கள ராணுவங்களை மக்கள் வாழும் பகுதிகளிலிருந்து வெளியேற்றுவது; வடக்கு கிழக்கை இணைத்து ஒரு தமிழ் மாநிலத்தை உருவாக்குவது போன்றன. ஆனால் அங்குள்ள உழைப்பாளி மக்களின் சுய நிர்ணய உரிமை பொருளாதார நிர்ப்பந்தம், குடியேற்றங்களால் காணி பறிக்கப்படுதல், அரசியலில் அனாதைகளாக்கப்படுதல் முதலான அடிப்படைப் பிரச்சினைகளில் தலையிட இந்தியாவிற்கு இந்த ஒப்பந்தம் அதிகாரம் தாவிடலை. இப்படியாய், சாதகமாயும் பாதகமாயும் பல அம்சங்கள் உள்ளன. இவற்றை நான் அங்கு நடந்த பொதுக் கூட்டங்களிலும், சந்தித்தவர்களிடமும் பேசினேன்.

□ ஈழத்திற்கு நீங்கள் சென்ற திற்காண நோக்கம் என்ன?

□ □ சிங்கள ராணுவத் தலுக்கு எதிராக தமிழ்ப் போராளிகள் போராடுகிறார்கள் என்று மட்டுமே ஈழப் போராட்டம் இங்கே அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. அதற்கான தீர்வு டில்லியின் கையில் இருப்பதாய் பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டது. இது தவறு என்பதை அறிந்த நான் அது எவ்வளவு தூரம் தவறு

பேராசிரியர் பெரியார்தாசன் இந்திய இலங்கை அரசுகளுக்கிடையே ஒப்பந்தம் ஏற்பட்ட பின்னர் ஈழம் சென்று ஈழமக்களின் உணர்வுகளை அறிந்து வந்துள்ளார். தமிழ் மக்களில் பல்வேறு தரப்பினரை மட்டுமல்ல, சில சிங்கள வர்களையும் சந்தித்துள்ளார். மக்கள் உணர்வுகளையும் ஈழத்துச் சூழ்நிலையையும் இப்பேட்டியில் விளக்கியுள்ளார்.

என்பதை அந்த நாட்டு மக்களையே நேரில் சந்தித்து அறிந்து வர ஆவல் கொண்டேன். மேலும் ஈழப் போராட்டம் பற்றி நான் புரிந்துக் கொண்டதை சரிபார்த்துக் கொள்ளவும் விரும்பினேன்.

□ இந்தியக் அமைதிப் படை வந்துள்ளதைப் பற்றி அங்குள்ள மக்கள் என்ன கருதுகிறார்கள்?

□ □ நம்ம உலகியில் இப்போது இலங்கையில் அமைதி திரும்புபதை தினமும் காட்டுகிறது. ஆனால் மக்களின் பொதுநிலையை காண்பிக்கவில்லை. பெரும்பாலான உழைப்பாளி மக்கள் இந்திய ராணுவத்திற்கு எதிர்ப்பு தெரிவிக்கிறார்கள். அந்தப் பகுதிகளுக்கு டி. வி. சேமரா போவதேயில்லை. இந்திய ராணுவங்கள் கிராமங்களில் முகாம்கள் அமைப்பதை சிங்கள மற்றும் தமிழ்ப் பாட்டாளி மக்கள் எதிர்த்து வருகிறார்கள். இந்திய அமைதிப் படையினரின் எண்ணிக்கை முவாயிரம் என்று இங்கே தவறாகவே சொல்லப்படுகிறது. அங்கே நானிருந்த வரை முப்பதாயிரத்திற்கும் அதிகமான இந்திய ராணுவத்தினர் இருந்தனர். அங்கிருந்து 60 இந்திய ராணுவத்தினர் திரும்புவதை உலகியில் காண்பிக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களுக்குப் பதிலாக ஆயிரம் பேர் இலங்கைக்கு அனுப்பப்படுகிறார்கள். இந்து மகா சமுத்திரத்தில் அமெரிக்காவின் ஆதிக்கத்தை தடுத்து நிறுத்தும் வரை இந்திய ராணுவம் அங்கே இருக்கும்.

ஆனால் சிங்கள மக்கள் அமைதிப் படை வந்ததை இந்தியத் தலையீடாக நினைக்கிறார்கள். நாங்கள் என்ன இந்தியாவிற்கு அடிமைகளா என்று கேட்கிறார்கள். நான் அங்கே சில சிங்களர்களை சந்தித்தேன். அவர்கள், “இந்தியத் தலையீடு எங்களுக்குத் துயரந்தரும் அதிர்ச்சி” என்றுகள். தமிழ்ப் பாட்டாளி மக்களுக்கும் இது துயரந்தரும்

அதிர்ச்சியாகத் தானிருக்கிறது. இந்தியத் தலையீட்டை எப்படி நீக்குவது என்று மொத்த இலங்கை பாட்டாளி மக்களும் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அமைதிப்படையின் வரவால், தங்களுடைய அடிப்படைப் பிரச்சினைகள் எதுவும் தீர்ப்போவதில்லை என்பதை இவர்கள் அறிந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் தமிழ் பூர்சுவா மக்களும் வியாபாரிகளும் இந்திய ராணுவத்திற்கு மாலை போட்டு, ஸ்வீட் கொடுத்து வரவேற்கிறார்கள்.

□ இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தம் பற்றி அங்கே என்ன கருத்து நிலவுகிறது?

□ □ போராட்ட காலத்தில் வீட்டுக்குள் அமர்ந்து தினமும் 2 வீடியோ சினிமாக்களை பார்த்த பூர்சுவா மக்கள் இப்போது ஆறு சினிமாக்களைப் பார்க்கிறார்கள். சந்தோசக் கூச்சலிடுகிறார்கள். ஆனால் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் உட்பட மீளவர்கள், நளவர்கள், பள்ளர்கள் கிழக்குப் பகுதி விவசாயிகள் அனைவரும் இந்த ஒப்பந்தத்தை கொஞ்சங்கூட விரும்பவில்லை. இந்த ஒப்பந்தத்திற்கு எதிராக எப்படி போராடுவது என்று எந்தத் தலைமையும் இல்லாமல் தனித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். போராளி இயக்கங்களும் இந்த ஒப்பந்தத்தை எதிர்க்க முடியாத நிர்ப்பந்தத்தில் உள்ளன. இந்தப் போராட்டத்தில் 20 ஆயிரத்திற்கும அதிகமான தமிழ் மக்கள் இறந்தார்கள். ஆனால் கொஞ்சக் கூட ரத்தம் சிந்தாமல், மேனி நலிவுகாமல் உலகத்திலேயே மிகத் தந்திரமாக செய்யப்பட்ட ஒப்பந்தம் இது.

இலங்கையிலிருந்து அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தை அகற்ற இந்தியா போராளிகளை பயன்படுத்திக் கொண்டது. மிதவா

தத் தலைவர்களுக்கும் முதலாளித்துவ அறிவுஜீவிக்களுக்கும் தனமாய் தங்களுடைய குறுகிய சொந்த நலன்களுக்குக்காக இந்த ஒப்பந்தத்தை ஏற்றுக் கொண்டோர். ஈரோஸைத் தவிர மற்ற டி. பி. ஆர் எல். எஃப் முதலிட்ட எல்லா இயக்கங்களும் இடைக்கால அரசாங்கத்தில் பங்கேற்க விரும்புகிறார்கள். இவர்கள் ஒப்பந்தத்தை ஏற்கவில்லை. ஆனால் அதன் பலனை அனுபவிக்க விரும்புகிறார்கள். ஈழத்தில் நான் இருந்த போது ஈரோஸ் வெளியிட்ட அறிக்கைகளில் அது தேர்தலில் பங்கு கொள்ளாது என்று தெரிவிக்கப்பட்டது. ஈரோஸின் பொது மக்கள் அமைப்பான ஈழவர் முன்னணி, தேர்தலில் போட்டி யிடுவதைப் பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

□ இயக்கங்களுக்கு மக்களிடையே ஆதரவு இப்போது எப்படியுள்ளது? இயக்கமோதல்கள் நீடிக்கின்றனவா?

□ □ பொதுவாக உழைக்கும் பாட்டாளி மக்களிடம் ஈரோஸ் அமைப்பிற்கு பலத்த செல்வாக்கு இருக்கிறது. இவர்கள் வெறும் ஆயுதக் கவர்ச்சியுடையவர்களாக இல்லாமல் அறிவுத் தெளிவும் உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஈரோஸைப் பற்றி ரொம்பவும் தோழமையோடு பேசுகிறார்கள். மற்ற இயக்கங்களைப் பற்றி பேசினால், ஒன்று அச்சத்தோடோ அல்லது எடுத்தெறிந்தோ பேசுகிறார்கள். ஆனால் போராட்டத்தில் உயிர்தியாகம் செய்த அனைவரையும் பாராட்டுகிறார்கள். அவர்களை இளைஞர்களாக பார்க்கிறோம்தவிர எந்தத் இயக்கத்தைச் சார்ந்தவர்களென்று பார்ப்பதில்லை.

இயக்கங்களுக்கிடையே யான மோதல்கள் ஒவ்வொரு இயக்கத்தினரும் இன்னொரு

‘மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களும் கிழக்குப் பகுதி விவசாய மக்களும் இத்தனை அழிவிற்குப் பின்னாலும் தங்களுடைய எந்தப் பிரச்சனையும் தீர்க்கப்படவில்லையே என்ற கோபத்தோடிருக்கிறார்கள். அவர்களின் அனாதைத் தன்மை தொடர்கிறது. ஆனால் இது அவநம்பிக்கையின் அறிகுறியல்ல இங்கிருந்துதான் போராட்டம் மறுபடியும் வெடிக்கப்போகிறது’.

இயக்கத்தினர் மீது அச்சமோ அல்லது பகைமையோ கொண்டிருக்கிறார்கள். தேசிய இனப் போராட்டத்தால் இது வரை அழிந்திருந்த பல பிற போக்குத் தளங்கள் மீண்டும் முனைவிட்டு விட்டன. யாழ்ப்பாணம் கடை வீதியில் நான் ஒரு சாதிச் சண்டையை பார்த்தேன். ஏராளமான பெண்கள் ஈழப்போராட்டத்தில் பங்கு கொண்டதை நாமறிவோம். ஆனால் தற்போது அங்கு வெளிவரும் தமிழ்ப் பத்திரிக்கைகளில் சீதனத்தோடு மணப் பெண்கேட்டு விளம்பரங்கள் வருகின்றன. வரலாற்றை பின்னோக்கி இழுக்கும் இந்த ஈனச் செயல்களுக்கு மக்கள் போராட்ட இயக்கங்கள் முடிவு கட்ட வேண்டும்.

□ போராட்டம் மீண்டும் தொடரும் என்பதற்கு சாதமான சூழ்நிலைகள் அங்கு உள்ளனவா?

□ ஈழ மக்கள், ‘‘மறுபடியும் நாம் ஏமாற்றப் பட்டு விட்டோமோ, தமிழ் நாட்டினர் சரியாக ஆதரவு தரவில்லையே, இயக்கங்கள் இப்படி கொண்டு வந்து விட்டு விட்டதே. இந்தியா தன் சொந்த நலனுக்காக இப்படி செய்து விட்டதே!’’ என்று ஆதங்கத்தோடும் கோபத்தோடும் இருக்கிறார்கள். பொருளாதார ரீதியாக இவர்களுக்காக ஏற்பட்ட இழப்பையும், மனோரீதியாக இவர்களுக்கு ஏற்பட்ட பாதிப்பையும் மாற்றியமைக்க இன்னும் நூறு வருஷங்கள் கூட போதாது. நம்மை இங்கே பட்டினி போடுகிற இந்திய அரசு போராட்டப் புயல் நடந்த பாதையை ஆக்கம் செய்ய, இலங்கையை புனரமைக்க, 70 கோடி ரூபாய் தரப் போகிறதாம். ஆனால் இந்த உதவி, முதலாளித்துவமும், நிலப்பிரபுத்துவமும் மேலும் செழித்துவளர உதவுமே தவிர தமக்கு எந்தவிதப் பயனையும் அளிக்கப் போவதில்லை என்பதை மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள்

முதல் கிழக்குப் பகுதி விவசாயிகள் வரை அனைத்து உழைக்கும் மக்களும் உணர்ந்திருக்கிறார்கள். இத்தனை அழிவிற்குப் பின்னாலும் தங்களுடைய எந்தப் பிரச்சனையும் தீர்க்கப்படவில்லையே! தாங்கள் முன்னேறப் படவில்லையே என்ற கோபத்தோடிருக்கிறார்கள். அவர்களின் அரசியல் அனாதைத் தன்மை தொடர்கிறது. ஆனால் இது அவநம்பிக்கையின் அறிகுறியல்ல; இங்கிருந்துதான் போராட்டம் மறுபடியும் வெடிக்கப் போகிறது. சிங்கள பேரின வாதத்திற்கும், முதலாளித்துவ அரசியல் ஆதிக்கத்திற்கும் எதிரான இவர்களின் போராட்டம் தொடர ஈரோஸ் போன்ற மக்கள் போராட்ட இயங்கங்களும், புரட்சிகர அமைப்புகளும் சூணை நிற்க வேண்டும். இப்போது இவர்களிடம் இல்லாதது ஆயுதங்கள் மட்டுமே.

பேட்டி : சமந்தா

ராஜ்யங்களையோ அவற்றில் உள்ள நகரங்களையோ அதிகமாக எதிர்த்து நில்லுங்கள். குறைவாகப் பணிந்து போங்கள். ஒரு முறை கேள்வியற்றுப் பணிந்து விட்டால் அது முழுமையாக அடிமைப் படுத்தும். ஒரு முறை முழுமையாக அடிமைப் பட்டால் பூமியில் உள்ள எந்த தேசமும் ராஜ்யமும் நகரமும் அதன் பின் சுதந்திரத்தைத் திரும்பப் பெற முடியாது. ஆகவே அதிகமாக எதிர்த்து நில்லுங்கள் குறைவாகப் பணிந்து போங்கள் -ஆமெரிக்க மகாகவி வால்ட் விட்மன்

நாகார்ஜூனன்
ஈழத்தில் நேரில் கண்டது

1987 ஆகஸ்டு 18
திருகோணமலையிலிருந்து

கண் முன் திருகோணமலை மறைந்தது...
இந்துமா சமுத்திரத்தின் பரப்பு விரிந்தது...

குளிர்ந்த மதியம் ஈழத்தின் காடு மற்றும் கடல் பிரதேசங்களினூடே இந்திய விமானம் திருகோணமலைத்துறை முகத்தை நெருங்கியபோது, அனைத்து நிருபர்களும் குலுக்கலையும் மீறி வட்டக் கண்ணாடி ஜன்னலருகில் முகங்களைப் புதைத்தனர்.

கடல் சூழ்ந்த மலையும், மலை சூழ்ந்த கடல்களும், தூரத்திலிருந்த கோணஸ்வரர் ஆலயமும், குரங்குப் பாலமும் நாங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் முன்பே ஜன்னலில் மறைந்தன. நோ கீழே இந்திய கடற்படையைச் சார்ந்த கப்பல்கள், மீன் பிடிப்பதற்குள் திருகோணமலைத் துறைமுகத்தைப் பார்த்துப் பிடித்தோம்... காமெராக்களில்.

விமானம் தரையிலிறங்கும் முன்பே பிரிட்டிசார் காலத்து ஓட்டப்பாதையென உணர்ந்தோம். நின்றவுடன் கதவுகள் திறந்து நானே முதலில் ஈழ மண்ணை மிதித்தேன். கண்டது ஈழவர்களையல்ல. இந்திய இராணுவ அதிகாரிகளை; துருப்புக்களை; இந்திய இராணுவ ஜீப்புகளை! டாங்குகளை. தொலைதூரத்தில் சில கட்டிடங்கள் — பீரம ஜப்பானிய மாவு மில் என்று பின்னர் தெரிந்தது. துறைமுகம் மிக அருகில் கடற்காற்று எனது கலைந்த தலையைப் பதம்பார்த்தது.

டீரக்கில் இந்தி மொழி துணை புரியப் பேசினேன், சென்னை நிருபர்கள் வினோதமாகப் பார்க்க உணவு, உடை, இருப்பிடம் பரவாயில்லை. சிங்கள சிப்பாய்கள் ஆங்கிலம் பேசுதமக்கும் புரியவில்லை என்று ஒருவர் சொன்னார். ஊருக்குள்

□ விமானம் தரையில் இறங்கும் முன்பே பிரிட்டிசார் காலத்து ஓட்டப் பாதையென உணர்ந்தோம். நின்றவுடன் கதவுகளைத் திறந்து நானே முதலில் ஈழ மண்ணை மிதித்தேன். கண்டது ஈழவர்களையல்ல. இந்திய இராணுவ அதிகாரிகளை, துருப்புக்களை...

□ விறகு சுமக்கும் முதியவர், சைக்கிள் பயணி, குரைக்காத நாய் இவை இராணுவத்தை மீறிய உயிர்ப்பைக் காட்டின.

□ சுற்றிலும் சிங்களக் குடியேற்றங்கள் கடுமையான பார்வையுடன் பெண்கள். ஆண்கள் வெளியே சென்றிருக்க வேண்டும் நாய்கள் கூட டீரக்குகளைத் துரத்தவில்லை.

□ செனவிரத்தனவுடன் பேசுகிறேன் கொளில்லாக்கள் பலரும் வெளியில் வரவில்லையே என்று குறைபட்டுக் கொள்கிறார். நாங்களும் இலங்கையர்கள் தான். இனியாவது எங்களை நம்புங்கள் என்கிறார். நட்பு ஆச்சரியமாயிருக்க அவரது இராணுவ நடவடிக்கைப் பற்றி கேட்கிறேன். திருகோணமலை எங்கள் ஊராக இருப்பதால் அதைக் காப்பாற்றுவதில் பெருமை அடைந்துள்ளோம். என்று ஒற்றை வார்த்தையில் பதில் சொல்லும் போது...

போனால் தமிழர்கள் வரவேற்க சிங்கள மக்கள் கல்லால் அடித்ததாக மராட்டிய ரெஜிமென்டைச் சேர்ந்த ஒருவர் உடைந்த இத்தியில் பரிதாபமாகச் சொன்னார்.

சிங்கள, இந்திய இராணுவ அதிகாரிகள் முன் சென்ற ஜீப்பில் சிரித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். டீரக், வலைக்கம்பி சூழ்ந்த விமானத்தை விட்டு வெளியேறி ஆடிச் சென்றது. விறகு சுமக்கும் முதியவர், சைக்கிள் பயணி, குரைக்காத நாய் இவை இராணுவத்தை மீறிய உயிர்ப்பைக் காட்டின. மரங்கள் சூழ்ந்த பாதையில் டீரக் திரும்ப இந்திய டாங்கு ஒன்றுக் கருகில் சூழ்ந்தையுடன் தண்ணீர் சுமந்து செல்லும் பெண் ஒருத்தி எங்கள் டீரக் மீது காறி உமிழ்கிறார்!

“போட்டோ எடுக்க முடியவில்லையே!” ஒருவரின் வருத்தம்.

□ “நமக்குக் கல்லடி இல்லையே” இன்னொருவர்.

“இன்று காலை ஜே.ஆர். கட்சிக் கூட்டத்தின் மீது குண்டு வீசியது போல நம் மீதும் வீசி விடலாமே!” — அடுத்த நிருபர். பேச்சைத்தாண்டி சுற்றுமுற்றும் பார்க்கிறேன். பெரும் பெட்ரோல் டாங்கர்கள். ஓ! இவை தான் அமெரிக்கக் கப்பல்களுக்கு பெற்றோல் நிரப்புவை. மேலும் சுற்றிலும் சிங்களக் குடியேற்றங்கள். கடுமையான பார்வையுடன் பெண்கள். ஆண்கள் வெளியே சென்றிருக்க வேண்டும். நாய்கள் கூட டீரக்குகளைத் துரத்தவில்லை. பழகிப் போயிருக்க வேண்டும்.

“சிலோன் பெற்றோலியம் கார்ப்பேசன்” என்ற ஆங்கிலப் பலகையைத் தாண்டி, இந்தியச் சிப்பாய்கள் சூழ்ந்த கூடாரத்தருகில் டீரக் நிற்கிறது.

இந்திய ராணுவ அதிகாரிகள் குல்வன்த் சிங், பல்பீர் வர வேற்கின்றனர். திருகோணமலை மக்கள் குழுவைச் சேர்ந்த பெர்னார்ட் பெர்னாண்டோ, சிங்களக் கமாண்டர் செனவிரத்தன பொறுமையிழந்து எங்களைப் பார்க்கின்றனர்.

அங்கிருந்த ஓரே தமிழர், விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பைச் சார்ந்த வசந்த் மட்டுமே.

“மக்கள் குழுவில் தமிழர்கள் கிடையாதா?” என் கேள்வியை யாருமே பொருட்படுத்தவில்லை. வசந்த் தமிழகைய என்னை அடையாளம் கண்டு கொண்டார்.

கிடத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த ஆயுதங்களைக் கண்டு இந்தியச் சிப்பாய்கள் சிரித்துக் கொண்டனர். ஆயுதங்களுடன் தங்களைப் போட்டோ எடுக்குமாறு ஒரு சிப்பாய் என்னிடம் வேண்ட, இந்திய அரசின் டிவி நிருபர் அமிதாப் சாட்டர்ஜி அவர்களைப் படம் எடுத்துத் திருப்தி செய்கிறார்.

வழக்கமான கேள்விகளை வழக்கமான நிருபர்கள் கேட்க, நான் திருகோணமலை நிலைமை பற்றி இந்திய செஞ்சிலுவைச் சங்க அதிகாரிகளிடம் கேட்கிறேன். ஊர்காவல்படையினர் துப்பாக்கிகளுடன் அலைவதாகவும், தமிழ் அகதிகள் திரும்பி வருவது கடினம்தான் என்றும் ஒத்துக் கொள்கின்றனர். இதற்கு நேர் எதிராக பெர்னாண்டோ சக நிருபர்களிடம் கூறுவது காதில் விழுகிறது. வசந்திடம் ஓரிரு கேள்விகள் கேட்டிருக்கும் போது குல்வன்த் என்னிடம் வந்து வழி விடுமாறு கூறுகிறார். இடங்களில் அமர்ந்த வசந்த் ஒரு ஏகே-47 துப்பாக்கியை முத்தமிட்டுக் கொடுக்க, குல்வன்த் அதைப் பெற்று செனவிரத்தனிடம் காட்டுகிறார். அவர் அதைத் தொட்டு விட்டு எங்களைப் பார்த்து போட்டோவுக்காகச் சிரிக்கிறார்.

செனவிரத்தனவுடன் பேசுகிறேன். கெரில்லாக்கள் பலரும் ‘வெளியில் வரவில்லையே என்று குறைபட்டுக் கொள்கிறார்’

‘நாங்களும் இலங்கையர்கள் தான். இனியாவது எங்களை நம்புங்கள்’ என்கிறார். நட்பு ஆச்சிரியமாயிருக்க, அவரது இராணுவ நடவடிக்கை பற்றிக் கேட்கிறேன். “திருகோணமலை எங்கள் ஊராக இருப்பதில், அதைக் காப்பாற்றுவதில் பெருமையடைந்துள்ளோம்” என்று ஒற்றை வார்த்தையில் பதில் சொல்லும் போது கண்கள் பயத்தை உண்டாக்கின. சிலிர்த்து நகர்ந்தேன். காலை கொழும்பில் ஜே.ஆரும் மற்றவர்களும் தாக்கப்பட்டது பற்றிக் கேட்க நினைத்தேன். அடுத்த நிருபர் கேட்கிறார். செனவிரத்தன பதிலுக்குப் புன்முறுவலுடன் திறுத்திக் கொள்கிறார்.

சட்டென்று எனக்குத் தெளிவாகிறது. நாங்கள் திருகோணமலை ஊருக்குள் போகப் போவதில்லை. குல்வன்த் சிங்கை அணுகிக்கேட்கிறேன். எல்லோருக்கும் டீ கிடைக்கிறது.

“இன்று போவது அவ்வளவு உசிதமில்லை. நான் சொல்லிய உங்களுக்குத் தெரிய வேண்டும்.” சிரிக்கிறார்.

நிருபர்கள் விரட்டப்பட்டு டிரக்கில் கோபத்துடன் ஏற்றப்பட்டார்கள். வசந்த் என்னுடன் பேச விரும்பி வருகிறார். டிரக்கை நகர்கிறது.

“எங்களுக்கு எப்பவும் பயந்தான். 6000 குடும்பங்கள் வெளிய ரோட்டிலேயும் மற்றும் படிக்கு முகாம்களிலும் நிக் குது நாங்கள் எல்லோரும் அடியில் தான்” என்று மடமடவென்று பேசுகிறார்.

“அப்ப இவங்க உங்க பகுதிகளுக்கு வருவதில்லையா?”

“வாருங்க ஆன இவங்களுக்குத் துறைமுகம்தான் முக்கியம். அதைத்தான் எல்லோருமே முக்கியமாகக் கருதருங்க.”

ஊர்நிலைமை பற்றி வருந்திக் கொண்டே குறித்துக் கொண்டோம். புதிய நிலைமைகளை இன்னமும் புரிந்து கொள்ள விழையும் அச்சம் மிகுந்த அவரது கண்கள் கலக்கத்தை உண்டாக்குகின்றன.

“யாழ்ப்பாணத்திலோ, சென்னையிலோ பார்ப்போம்” என்னை அனைத்து விடைபெறுகிறார். விமான நிலையம் வந்துவிட்டது. அடுத்த இந்தியப் படை விமானம் மிடுக்காக வந்திறங்குவதை அங்குள்ள இலங்கை விமானப் படையினர் உட்பட அனைவரும் அண்ணாந்து பார்ப்புகின்றனர்.

வசந்த் மீண்டும் கையை அசைப்பது தெரிகிறது. விமானத்துள் ஏற்றப்பட்டு விரட்டப்பட்டோம். சிலர் உடனே பீர் புட்டிகளை உடைத்தனர். நுரை பொங்கும் போது விமானம் கிளம்பித் துறை முகத்தைத் தாண்டி விட்டிருந்தது.

“எல்லோரும் ஏறிட்டீங்கல்ல, அடுத்து பலாலிதான்” சென்னை அதிகாரியின் கனத்த குரல் கேட்கிறது. என் நெஞ்சுக்குழி விறைத்து விட்டது. இனம் தெரியாத சோகம் விறைத்த தோலைப் பற்றிச் சுண்டியது. கண் முன் திருகோணமலை மறைந்து இந்துமா சமுத்திரத்தின் பரப்பு விரிந்தது.

“இதற்காகத்தானா எல்லாம்?” என்று தான் வேறு வழியில்லாமல் யோசிக்க, சுற்றியிருந்தவர்களின் நெஞ்சுக்குழிகளை பீர் நிறைத்து விட்டிருந்தது.

□ □ □

விஞ்ஞானத் தொழில் நுட்பம் சாதித்த சினிமா எனும் மாபெரும் கலை

திரைப்படம் இன்றைய வாழ்க்கை முறையில் ஒரு முக்கிய இடத்தை வகிக்கின்றது. பாரதிராஜா, பாலுமகேந்திரா, பாலச்சந்தர் என்கிற பெயர்களோடு தமிழ் சினிமாவை பொருத்தி வைத்துப் பார்க்கிறோம். ஆனால் சினிமா என்கிற மாபெரும் கலை விஞ்ஞானத் தொழில் நுட்பச் சாதனையின் சின்னஞ் சிறு துளி. சினிமா என்கிற விஞ்ஞானத் தொழில் நுட்பம் பற்றிய கதை இது;

பொழுது போக்கிற்காக சலனப் படங்களை (சினிமா) பார்த்துவிட்டு சந்தோசமாக வீடு திரும்புகிறோம்; இவ்விதம் பல்வேறு கதாப்பாத்திரங்கள், பல்வேறு இடங்கள், பலப் பல காட்சிகள் ஒரே சமயத்தில் ஒரே திரையில் தோன்றுதல் என்பது எப்படி சாத்தியமானது?

பார்வையின் தீட்சண்யத்தை (Persistence of Vision) விஞ்ஞானிகள் அறிய வந்தார்கள். ஒரு பொருளைப் பார்த்ததும், அந்தப் பொருள் 1/16 வினாடிகள் மனிதனின் கண்களிலேயே நிற்கும் என்ற முடிவுக்கு விஞ்ஞானிகள் வந்தார்கள். உதாரணமாக, நள்ளிரவில் பிரகாசமானதொரு ஒளியைக் கண்டதும் நம் கண்கள் முடிக்கொள்கின்றன; ஆனால் முடிய கண்களுக்குள் அந்த ஒளியில் வினாடிகள் நின்று பிராகாசிக்கிறது.

தீப்பந்தத்தை கையேந்தி சுற்றினால், ஒரு வட்ட வடிவ நெருப்பின் காட்சியை நாம் காணலாம். இதை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஃபின்டன் (Finton) என்பவர் ஒரு சிறிய விளையாட்டுக் கருவியை அமைத்தார். ஒரு வட்ட வடிவ அட்டையில் ஒரு புறத்தில் கிளியை வரைந்தார். மறுபுறத்தில் ஒரு கூண்டை வரைந்தார். பிறகு அட்டையைச் சுழற்றிவிட்டார். அப்போது “கிளி கூண்டில் அடைபட்டிருக்கும்” வியப்புக்குரிய காட்சி சுழலும் அட்டையில் தோன்றியது. இம்

முறைக்கு ‘தாம்தரோப்’ (Thaumatrope) என்று அழைக்கப்பட்டது,

1849-ல் பிளாட்டோ என்பவர் பல ஆய்வுகளின் முடிவில் ஓர் அறிக்கையை வெளியிட்டார். அதில், “கண்களின் தீட்சண்யச் சக்தி ஒளியின் பலத்தைப் பொறுத்தது. கண்ணின் திரையில் அதிக ஒளி அதிக நேரம் நிற்கும். சிறிய ஒளி சிறிது நேரமே நிற்கும். அதாவது மனிதக் கண்களில் சராசரி 1/30 வினாடிகள் ஓர் ஒளி நிற்கும்.” என்று கூறினார். இந்த ஆய்வை நடைமுறைப்படுத்த பலர் முயன்றனர். தறிகெட்டு ஓடும் குதிரை ஒன்றின் படத்தை பல கோணங்களில் கேமராவை வைத்துப் படம் பிடித்தனர். ஒவ்வொரு படமும் அதன் முற்பட்ட படத்தைக் காட்டிலும் சிறிது மாறியிருந்தது. இந்தச் சலனத்தை கண்கள் வேகமாகப் பிரதிபலித்தது. படங்களை ஒன்றன் பின் ஒன்றாகப் பார்த்தபோது “அந்தக் குதிரை தறிகெட்டு ஓடுவதை” காணமுடிந்தது.

1851-ல் ஜூல்ஸ் டுபாஸ்க் (Jules Dobosque) என்பவர் கண்டுபிடித்த பயாஸ்கோப் (Bioscope) எனும் கருவி மூலம் முதன் முதலாக மக்கள் சலனப் படங்களை கண்டனர். 1872ம் ஆண்டில் எட்வர்ட் ஜே. மேபிரிட்ஜ் தமது ஆராய்ச்சி சலனப் படங்களை வெளியிட்டு அவற்றைப் பார்க்க Zoo Proxinoscope என்ற கருவியையும் கண்டுப் பிடித்தார்.

டாக்டர் மாரே (Dr. E. J. Marey) 1882-ம் ஆண்டில் கண்டுபிடித்த வரிசைக் கிராமமாக படம் எடுக்கும் கருவியில் ஒரு வினாடிக்கு 12 படங்களே எடுக்க முடிந்தது; இவர் 1889-ல் நடந்த பாரிஸ் நகர விழாக் காட்சிகளை தன் கருவிக்குள் பிடித்து ஐனங்களுக்குக் காட்டினார். இவரிடம் உதவியாளராய் இருந்த ஜார்ஜஸ் டெம்னி இக்கருவியில் மேலும் பல முன்னேற்றங்களை நிகழ்த்தினார். 1885-ம் ஆண்டிலேயே அலெக்ஸாண்டர் பார்க்கர் என்பவர் 'பார்க்கரீன்' (Parkesine) என்ற 'ஸெல்லுலாய்ட்' க்கு ஒப்பான ஒரு ஒளிப் பதிவு செய்யும் வஸ்துவைக் கண்டுபிடித்து விட்டார். ஆனால் 1887-ம் ஆண்டில் கை கொள்ள முடியாமல் அந்த வஸ்து தூக்கியெறியப்பட்டு ஸெல்லுலாய்டே எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

1889-ம் ஆண்டில் பிரீஸ் கிரீன் என்பவர் முற்றிலும் முதிர்ந்த ஒரு சினிமாக்கருவியை அமைத்தார். அச்சமயத்திலேயே தாமஸ் ஆல்வா எடிசனும் "கினிடோகிராப்" (Kinetograph) எனும் கருவியைக் கண்டு பிடித்தார். பிரீஸ் கிரீன் தான் பிடித்த படங்களை கினிடோக்ரோப்பின் மூலம் காட்டினார். 1895-ல் அர்மாத் (Armath) என்பவர் பயோக்ரோப் ப்ரொஜெக்டர் (Biograph Projector) கருவியைச் செய்தார்.

இம்மாதிரி பல சிறிய கருவிகள் சினிமாத்துறையில் ஏற்படுத்திய முன்னேற்றத்தின் விளைவாய் 1895-ம் ஆண்டு டிசம்பர் 28-ல் முதன் முதலாக பாரீஸ் நகரில் மக்கள் சலனப்படத்தை திரையில் கண்டார்கள்.

ஒருவன் கையை கீழிருந்து மேலே அசைக்கிறான்; இவ்வசைப்பு பதினாறு படங்களாக பிடிக்கப்பட்டது! முதல் படத்தில் கை கீழேயிருந்தது. கடைசிப் படத்தில் மேலே இருந்தது. திரையில் முதல் 1/16 வினாடிக்குக் காட்டப்படும். இரண்டாவதும் படம் மற்றொரு 1/16 வினாடிக்குக் காட்டப்படும். இவ்விதமாய் 1 வினாடிக்குள் 16 படங்கள் திரையில் தோன்றித் தோன்றி மறையும். முதல் படத்தைப் பார்த்த கண், அப்படத்தை சில வினாடிகள் மூளைத் திரையில் ஒளிர்ந்திருக்கச் செய்கிறது. இந்த ஒளி அகலுவதற்குள், இரண்டாவது படம் திரையில் தோன்றிவிடுகிறது. இம்மாதிரியே 16 படங்களும் நம் மனத்திரையில் சில வினாடிகள் தங்கிப் போவதால் முழு மொத்தச் சலனத்தையும் பார்ப்பதாக ஒரு பிரமையை எழும்புகிறது, ஆயினும் நாம் திரையில் காண்பது மெய்யான ஒரு முழு

சலனத்தில் 1/32 பங்கையே. படங்கள் திரையில் மின்னி மின்னி மறைவதால்தான் இப்படங்களை தியேட்டருக்குள் படமெடுக்க முடிவதில்லை.

பேசாப் படங்களின் வேகம் 1 வினாடிக்குப் பதினாறுபடங்கள் அல்லது 1 அடி. இப்பதினாறு படங்களுக்குள் ஒருவன் ஏதாவது பேசுகிறான் எனக் கொள்வோம். இவன் பேச்சை அதே பிலிமில் பதிவு செய்ய இயலவில்லை. ஏனெனில் இப்பதினாறு படங்களுக்கு உரிய ஒளி அலைகளை அதே பிலிம் நீளத்திற்குள் பதிவு செய்ய இயலாது. இந்தக் குறையைப் போக்க முன்பு 16 படங்களுக்குள் அடக்கப்பட்ட ஒரு சலனம் தற்போது 24 படங்களுக்குள் அடக்கப்பட்டது. 1 வினாடிக்கு 24 வீதம் எடுக்கப்பட்ட படங்கள் அதே வேகத்தில்தான் திரையில் காட்டப்படும்.

பிலிம் சுருள் காமிராவில் ஓடும் பொழுது அதன் பக்கத் துவாரங்களை இரு பற்கள் இழுக்கின்றன. பிறகு துவாரங்களினின்று பற்கள் விடுப்படுகின்றன. இச்சமயத்தில் பிலிம் லென்சுக்கு எதிராக அசையாமல் நிற்கிறது. இதற்கு ஆகும் நேரம் - 1/48 வினாடிகள். நின்ற பிலிமில் ஒரு சட்ட நீளம் படம் பதிவு செய்ய ஆகும் நேரம் - 1/48 வினாடிகள். ஆக ஒரு வினாடிக்கு மொத்தம் 24 சட்டங்கள் (Frames) பதிவாகின்றன. படம் பதிவாகும் போதே அதற்கான ஒலியும் அதே வேகத்தில் ஸவுண்ட் ரிக்கார்டிங் கருவியில் பிரத்யேகமாக மற்றொரு பிலிம் சுருளில் பதிவாகின்றது. பிறகு படத்தின் நெகடிவ்'வும் அதன் ஒலியின் நெகடிவ்'வும் ஒரே சுருளில் (Positive) பதிவு செய்யப்படும்.

படம் காட்டும் கருவியில் (Projector) ஓட்டப்படும் போது ஒவ்வொரு சட்டமும் 1/48 வினாடிகளுக்குள் இழுக்கப்பட்டு, 1/48 வினாடிகள் திரையில் அது அசையாதிருக்கும். படம் இழுப்பது திரையில் தெரியாதிருக்கும் பொருட்டு ஒரு சுழலும் தடுப்பு (Shutter) இக்கருவியில் உண்டு. இத்தடுப்பு, படம் லென்சுக்கு எதிராக இழுக்கப்படும்போது ஒளியைத் தடுத்து விடும். அப்போது திரையில் படமே காணப்படாது. படம் லென்சுக்கு அருகில் நின்றவுடன், ஒளி அனுப்பப்படும். படம் திரையில் தெரியும் நேரம் 1/48 வினாடிகள். படங்கள் தோன்றி மறைவது வெகு வேகமாதலால் ஒரே படம்தான் திரையில் தோன்றுவதாக நாம் உணர்கிறோம்.

படத் துறையில் பிறகு ஏற்பட்ட முன்னேற்றம் பிலிமின் வண்ணங்களில் பெரிதும்

கவனம் செலுத்தியது. கேவா கலர், ஈஸ்ட் மென் கலர், வார்னர் கலர், ட்ரூ கலர், ஆன்ஸ்கோ கலர், டெக்னி கலர், ஸினி கலர், சூபர் ஃஸினி கலர், பெர்ரானியா கலர் முதலியவைகளே பழக்கத்திலுள்ளன. இவற்றுள் டெக்னி கலர் தலைச்சிறந்தது. மற்றைய எல்லாக் கலர்ப் படங்களும் ஒரே பிலிமில் பதிவு செய்யப்படும்; ஆனால் டெக்னி கலர் படம் மாத்திரம் மூன்று நெகட்டிவ்களில் பதிவு செய்யப்படும். அதாவது சிவப்பு, நீலம், பச்சை ஆகிய மூன்று வர்ணங்களை தனித்தனியே மூன்று பிலிம்கள் பதிவு செய்கின்றன. இதனால் வர்ணப் பாகுபாட்டை (Colour Composition) நம்மிஷ்டப்படி செய்துக் கொள்ளலாம். இதன் பாஸிடீவ், ரசாயன முறையில் அல்ல; அச்ச முறையில் செய்யப்படுகிறது.

டெக்னி கலர் படங்களை ரசித்த மக்கள் “இனி சினிமாக்களையின் முன்னேற்றத்திற்கு எல்லை ஏற்பட்டு விட்டது” என நினைத்தனர் ஆனால் பின் வந்த ஐந்து வருடங்களில், பிரஞ்சு விஞ்ஞானிகள் முப்பரிமாணப் படங்களை (Three Dimension) கண்டுபிடித்து, அத்துடன் “மூன்று புறச் சத்தங்களையும்” (Stereoponic Sound) இணைத்துக் காட்டினர்.

முப்பரிமாண படத்தின் (3 D) சூட்சுமம் என்ன? நமது ஒவ்வொரு கண்ணும் ஒரு பொருளை இருவிதமாக காண்கின்றன. வலது கண் காணும் விதம் இடது கண் காண்பதைக் காட்டிலும் சற்று வித்தியாசமனது. இரு கண்களும் ஒரே சமயத்தில் ஒரே பொருளை இரு விதமாகக் கண்டால், அப்பொருளுடைய ‘ஆழம்’ (Depth) தெரியும். இதன் அடிப்படையில் லென்சுகள் விலகி அமைந்த கேமரா ஒன்று

உருவாக்கப்பட்டது. லென்சுகளின் விலகு தூரம் கண்களின் விலகு தூரத்திற்கு ஒப்பானது. அது சுமார் 2 1/2 அங்குலங்கள் ஆகும். இவ்விரண்டு லென்சுகளாலும் இரு படங்கள் பிடிக்கப்பட்டு திரையிலும் இரு படங்கள் காட்டப்பட்டன. இரு படங்களும் ஒரே சமயத்தில் சற்றேய் பிரிந்து காணப்படும். இதை பார்க்க போலராய்ட் (Polo rioid viewers) என்ற பிரத்யேகக் கண்ணாடிகள் உபயோகிக்கப்பட்டன. இந்தக் கண்ணாடிகளின் உதவியால் இரு படங்களின் ஒன்றிணைந்த காட்சியும், அதன் ஆழமும் (depth) தெரிந்து, ரயில் நம்மை நோக்கி வந்தது; நாம் இருக்கையிலிருந்து ஓட எத்தனித்தோம். சிங்கம் நம் மேல் பாய்ந்தது. நாம் வீறிட்டு அலறினோம்; கட்டிடம் இடிந்து விழுந்து நம் முகம் நோக்கி கற்கள் பறந்து வந்தன. நாம் பயத்தில் முகம் பொத்தினோம். இவ்விதம் நம் அருகில் நிகழ்வதைப் போன்ற தத்தரூப காட்சிகள் நம்மைத் திகைக்க வைத்தன.

இதன் பிறகு தோன்றியதே ஸினிமாஸ் கோப் (Cine mas cope), இம்முறையில் பரந்த காட்சிகள் (Wide angle) பக்க வாட்டில் அழுக்கப்பட்டு ஒளிப்பதிவு செய்யப்பட்டன. திரையில் பக்கம் அழுக்கம் மாத்திரம் விரித்துக் காட்டப்பட்டது. இதற்கென்று அன மார்பிக் (Anamorphic) என்ற தனிலென்சு உபயோகப் படுத்தப்பட்டது.

சினிமா அசைவற்ற சிலையல்ல; அது நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து வருகிற கலை, இனி வரும் காலத்தில் என்னென்ன விந்தைகளைப் காணப்போகிறோமோ?

முக்கிய அறிவிப்பு

பாலம் இந்த இதழுடன் பெரும்பாலான சந்தாதாரர்களின் சந்தா முடிகிறது. பழைய சந்தாதாரர்கள் தங்கள் சந்தாவை அனுப்பி புதுப்பித்துக் கொள்ளும்படி வேண்டுகிறோம்.

சென்ற முறை தந்தது போலவே இம்முறையும் ஒத்துழைப்புத் தர வேண்டுகிறோம்.

பாலம் இதழுக்கு இதழ் தொடர்பாக கடிதம், படைப்புகள் மற்றும் பணம் அனுப்புகிறவர்கள் தனி நபர்களின் பெயருக்கு அனுப்புதல் கூடாது. அனைத்துத் தொடர்புகளுக்கும்

ஆசிரியர்,

பாலம்

12, முதல் பிரதான சாலை, நேரு நகர், அடையாறு.

சென்னை-6000 020.

என்ற முகவரிக்கே அனுப்புதல் வேண்டும்.

□

குடிசை இவர்களிடையே உண்டு. இவர்கள் சூரியனை வழிபடுகிறார்கள். மணமானவர்கள் மட்டுமே இப்பூஜையைச் செய்யலாம்.

வில்வப் பழத்துடன் கல்யாணம்

நேபாளத்தில் நேவார் ஜாதியில் பிறக்கும் பெண்ணுக்கு 5 வயதிலிருந்து 12 வயதிற்குள் அவளுக்குப் பரமசிவனுக்கு மிகவும் பிரியமான வில்வப் பழத்திற்கும் மணமுடித்து வைப்பார்கள். இதற்குப்பின் அவள் செய்து கொள்ளும் கல்யாணங்கள் எல்லாம் சட்டபூர்வமான ஒப்பந்தங்களே யொழிய வேறல்ல. மணம் செய்து கொண்ட வில்வப் பழத்தை மிக ஜாக்கிரதையாகக் காப்பாற்றி வருவார்கள்.

நேவார் ஜாதிப்பெண் ஒருத்திக்குப் புருஷனிடமிருந்து விவாகரத்து தேவையாக இருந்தால், புருஷனின் தலையணைக்கடியில் இரண்டு வெற்றிலையையும் பாக்கையும் வைத்துவிட்டு தனக்கு பிடித்த புருஷனிடம் அவள் சென்று விடலாம். வில்வப்பழத்துடன் திருமணமாகி விடுவதால் அவள் கைம்பெண் ஆவதே இல்லை.

ஆனால், குர்க்கா ஜாதியில் கண்டிப்பு மிக அதிகம். மனைவிகளைவிட விட்டுப்போவது என்பது அவர்கள் மனத்தாலும் நினைக்கக் கூடாத விஷயம். குர்க்காக்களுக்குள் சுயம்வரம் என்பது உண்டு. இது பேருக்குத்தான் நடக்கிறது. இந்த ஜாதியில் பல தாரங்களை மணந்துகொள்ளும் சம்பிரதாயங்கள் உண்டு. விதவா விவாகத்தை குர்க்காக்கள் அனுமதிப்பது இல்லை.

மாகர் என்ற ஜாதியினரில் மணமகன் தயிர் சாதத்தை கையில் ஏந்தி பெண் வீட்டில் போய் பிச்சை கேட்கவேண்டும்.

திருமணச் சடங்குகள் பெண்களுக்கான பொன் விலங்குகள்

நம் நாட்டில் திருமண சடங்குகள் அங்கங்கே மாறுபட்டிருந்தாலும் மணமகனும் மணமகளும் நீடித்து சந்தோஷமாக வாழ்க்கை நடத்த வேண்டும் என்ற நோக்கத்தைக் கொண்டே சடங்குகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. நம் நாட்டில் உள்ள பூர்வீக குடிகளில் அநேகரிடையே விதவிதமான விவாக வழக்கங்கள் உள்ளன. உலகின் இதர பாகங்களிலும் இந்த வழக்கம் பல தினுசாகக் காணப்படுகிறது. கூடுமான வரை சேகரிக்கப்பட்டுள்ள தக

யைச் சேர்ந்த ஜவுன்ஸார்பவார் என்ற இடத்தில் வசிப்பவர்கள் பாண்டவர்களைப் போல ஒரு பெண்ணையே எல்லா சகோதரர்களும் மணந்து கொள்கிறார்கள். இவர்கள் பஞ்ச பாண்டவர்களையே வழிபடுகிறார்கள். மூத்தவன்தான் ஒரு பெண்ணை மணக்க வேண்டும். அவள் இதர சகோதரர்களுக்கும் எவ்வித சடங்குமின்றி மனைவியாகி விடுவாள். பிறக்கும் குழந்தை எல்லோருக்கும் பொது. தென்கோடியில் வசிக்கும் சில ஜாதி

1956 ஆம் ஆண்டு 'திங்கள்' இதழிலிருந்து

வல்கள் இங்கு தரப்படுகின்றன. இன்னும் எவ்வளவோ வித விவாக விசித்திரங்கள் இக்கட்டுரையில் இடம் பெறாமல் போயிருக்கலாம்.

நவீன பாண்டவர்கள்

இந்தியாவில் உத்தர பிரதேசத்தின் வடமேற்குப் பகுதி

யர்களிடையேயும் இப்பழக்கம் இருத்து வருகிறது.

ஒரிஸாவில் மால்யகிரி மலைச் சாரலில் ஜூவங் என்ற ஜாதியார் இருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு குரங்கு மாமிசம் என்றால் மிக பிடிக்குமாம். மணமாகாதவர்களுக்கு என்று தனி

பாலம்

டும். பெண்ணின் தகப்பன் தயிர் சோற்றின் மீது சில நாணயங்களை வைத்தால்தான் தன் பெண்ணை மணக்க சம்மதம் அளித்ததாக அர்த்தம்.

காதலன் காதலி சினிமாவில் ஒருவரை ஒருவர் விரும்பி பாடுவதைப் பார்த்திருக்கிறோம். கிழக்கு நேபாளத்திலுள்ள ராய் என்ற ஜாதியினரிடையே இந்த வழக்கம் இருப்பதைக் காணலாம். ஒரு வாலிபன் தனக்கு பிடித்த பெண்ணின் மீது ஒரு பாட்டை இட்டுக்கட்டி அவள் காது கேட்கப்படுவான். அவளும் பாடுவான். இப்படி இருவரும் போட்டா போட்டி போட்டுக் கொண்டு பாடுவார்கள். இருவரில் ஒருவர் களைத்துத் தோற்றுப்போன பின்பு தான் திருமணம் நடைபெறும்.

நீலகிரியில் வாழும் ஒரு ஜாதியார் தனிக்குடிசை கட்டி அதில் பல கன்னிப் பெண்களை வசிக்கச் செய்கிறார்கள். இந்தப் பெண்களை மணக்க விரும்பும் வாலிபர்கள் நீண்ட கழிகளை குடிசைச் சுவற்றில் செருகுவார்கள். கழியின் முனையை எந்தப் பெண் பிடிக்கிறாளோ அவள் அக் கழியை உடையவனின் மனைவியாகி விடுவாள்.

மத்ய பாரதத்தில் பலாஹி என்ற ஆதிவாசிகள் இருக்கிறார்கள். தாய் தந்தையரின் உறவிலே பெண் கொள்வதில்லை. ஐந்தாம் தலைமுறை வரையிலும் ரத்த சம்பந்தமும், மூன்றாம் தலைமுறை வரை சாதாரண தொடர்பும் உள்ள குடும்பங்களிலே திருமணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்ய மாட்டார்கள்.

முறம், துடைப்பம் ஸ்ரீதனம்!

நீலகிரி பகுதியில் வசிக்கும் படகர்களிடையே விதவைகளே கிடையாது. ஒருவன் மனைவியாக இருந்து நீக்கப்படு

திருமணம் என்பது ஆண் பெண் வாழ்க்கையில் ஒரு சிகரம்- திருமணச் சடங்குகள் காலத்திற்கு ஏற்றவாறும் சமூகத்திற்கு ஏற்றவாறும் தேசத்திற்கு ஏற்றவாறும் மாறி மாறி வித விதமான முறைகளாகி நமக்கு வியப்பைத் தரலாம். ஆனால் அத்தனைத் திருமணச் சடங்குகளும் பெண்களை இன்பம் தருகிற இயந்திரமாக, விற்பனைக்குரிய பொருளாக கருதுகின்றன. பெண்களுக்கும் ஒரு ஆத்மா இருக்கிறது. அவர்களுக்கும் சுதந்திரம் இருக்கிறது என்பது மறுக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்குச் சாட்சியமாக வித விதமான சில திருமணக் கதைகள்.

□ □

விட்டால், அவளை மணக்க மற்றொரு படகன் தயாராக இருப்பான். மணப்பெண்ணுக்கு திருமணத்திற்கு முன்பு மாப்பிள்ளை குறைந்தது நூறு ரூபாயாவது கொடுக்க வேண்டும். அத்தொகைக்கு வெள்ளி நகைகளாக வாங்கி பூட்டப் பட்டு விடும். முறம், உலக்கை, உரல், துடைப்பம் முதலியவைகளும் கூடுமானால் பசு, எருமை முதலியவைகளை யும் பெண் வீட்டார் ஸ்ரீதனமாகக் கொடுப்பது வழக்கம்.

வங்காளத்தில் சில பழங்குடி மக்களிடையே விசித்திர வழக்கங்கள் இருந்து வருகின்றன. பாக்தி என்ற ஜாதியினரில் மணமகன் ஒரு மகிழ் மரத்தை தழுவிக்கொள்வான். அன்று மாலை பெண் வீட்டுக்குச் சென்று போலிச்சண்டையில் கலந்து கொள்வான். இதில் பிள்ளை வீட்டார்கள் தான் எப்போதும் ஜெயிப்பார்கள். தாங்கட் என்ற ஜாதியர்களில் மணமகன் விவாகச் சடங்கின் போது ஒரு மரத்தினமீது ஏறி உட்கார்ந்திருப்பான். மணப்பெண் அவளை கும்பிட்டு கீழே வரும்படி கெஞ்சுவாள். கொட்டு மேளம் முழங்க, மணமகன் மரத்திலிருந்து கீழே இறங்கி வருவான்; பின் திருமணம் நடைபெறும்.

ராஞ்சிக்கருகிலுள்ள பாலாமெளனில் வசிக்கும் கோல் ஜாதியார்கள் "போர்" புரிந்து காதலியை மனைவியாகக் கொள்ளுகிறார்கள். இதை

'அசுரமணம்' என்றும் சொல்லலாம்.

வாழைக்குத் தாலி!

வில்வப் பழத்தை மணம் செய்து கொள்வது என்ற நேபாள நேவார் ஜாதி வழக்கம் போல், இந்தியாவில் வாழை மரத்திற்கும் தாலிகட்டும் வழக்கம் ஒரு காலத்தில் இருந்தது. கல்யாணம் செய்து கொள்ள விரும்பாத ஆண்களால் தான் இந்தமுறை ஏற்பட்டதாம்.

முதல் பிள்ளைக்கு மணமாகாமலிருந்தால் வாழைக்கு தாலி கட்டச் சொல்லி பின்னரே இனிய பிள்ளைக்கு மணம் செய்ய வேண்டும்.

ஐப்பானில் முன்பெல்லாம் விவாகம் என்றால் குடும்பத்தைப் பொறுத்த விஷயமாக இருந்தது. இப்போது அப்படியில்லை. அவரவர் சொந்த விஷயமாகிவிட்டது. இப்போதெல்லாம் பெண்கள் பெற்றோர்கள் சொல்வதை ஏற்றுக் கொள்வதில்லை,

ஐப்பானிய மணமக்கள் ஊர்வலம் வரும்போது, இரண்டு பேர் சிவப்பு துணி ஒன்றை வீசிக் கொண்டே ஊர்வலத்துடன் வருவார்கள். சிவப்பைக் கண்டு பீடைகள் ஒழிந்து விடுமாம்.

கீரின்லாந்தின் கிழக்குக்கரையில் விசித்திரமாகக் கல்யாணம்

நடைபெறுகிறது. மணமகள் மணப்பெண் வீட்டுக்கு திருதிடுவென ஒருநாள் ஓடுவான். வீட்டுனுள் உள்ள பெண்ணை கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு தன் வீட்டுக்கு ஓடுவான். இதை எல்லோரும் பார்க்க வேண்டும். அப்போதுதான் இத் திருமணம் சட்டப்படி செல்லுபடியாகும்.

மணமான தம்பதிகளுக்கு பரிசு தருவது என்பது எல்லா நாடுகளிலும் உண்டு. ஆனால் மத்யதரைக் கடலிலுள்ள சைப்பிரஸ் தீவில் இப்பரிசு தருவது விசித்திரமான முறையில் நடைபெறுகிறது. ஒரு பாயை விரித்து விடுவார்கள். ஒரு வருஷம் இப்பாய் இப்படியே கிடக்கும். பரிசுகளைக் கொடுப்பவர்கள் எல்லோரும் இப்பாயில் கொண்டு வந்து போடவேண்டும். மேற்கு ஆப்பிரிக்காவில் ஹோரோ வகுப்பினரில் ஒருவன் ஒருத்தியை மணக்கும் போது அவளின் சகோதரியையும் மணக்க வேண்டும்.

புவர்கள் முதுகின்மீது நடந்து..

‘குக் தீவில் மணப் பெண் மணமகள் வீடு செல்லும் கோலத்தைப் போல எங்கும் பார்க்கவே முடியாது. அந்த கிராமத்திலுள்ள வாலிபர்கள் எல்லாம் மணப்பெண் வீட்டு முன் குப்புறப்படுத்திருப்பார்கள். மணப்பெண் அவர்களின் முதுகின்மீது நடந்து கணவன் வீட்டிற்குப் புறப்படுவான். இந்த வழக்கம் இன்னும் அனுஷ்டிக்கப்படுகிறது.

தென் பஸிபிக் பிரதேசம் ஒன்றில் வசிக்கும் நிகிரிட்டோ ஜாதியில் மணமகளும் மணமகனும் குல குருவிடம் செல்வார்கள். அவர் இருவர் தலையையும் சேர்த்து முட்ட விடுவார். இது மணம் ஆகிவிட்டதாக அர்த்தம்.

ஜாவாவில் புதுமணத் தம்பதிகள் தங்கள் பற்களுக்கு கறுப்பு வர்ணம் பூசிக் கொள்கிறார்கள். ஏனென்றால் அப்போது தான் அழகாக இருக்குமாம்.

பிணத்துக்கு மணம்

பழங்காலத்தில் பெர்ஷியாவில் மணமானவர்கள் என்றால் சமூகத்தில் அதை ஒரு கௌரவமாக மதித்திருந்தார்கள். யாராவது இறந்து விட்டால், சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்றபடி ஒரு ஆணையோ அல்லது பெண்ணையோ அழைத்து அவர்களுக்கு காசு கொடுத்து அப்பிணத்துக்கு மணம் செய்து வைப்பர்.

இந்த நாட்டின் பாலைவனப் பகுதியிலே ஒரு ஜாதியார் வசிக்கிறார்கள். மணப்பெண் குதிரை ஏறி மணமகன் இருக்கும் கூடாரத்தை சுற்றிவருவான். பெண் வீட்டார் தடுப்பார்கள். கலவரத்துடன் தான் மணச்சடங்குகள் நடக்கும்.

சீனர்களின் மணச்சடங்கு இன்னும் விரிவாக இருக்கும். மணப் பெண்ணை ஒரு பல்லக்கில் வைத்து மணமகன் வீட்டுக்கு எடுத்துச் செல்வார்கள். அங்கு தெய்வ வணக்கத்திற்குப் பின் ஒரே கிளாஸில் மது அருந்துவார்கள். மணம் நடப்பதற்குமுன் மூன்று நாள் இவர்கள் துக்கம் கொண்டாடுவது என்ற வழக்கம் இருந்து வருகிறது. மக்களுக்கு மணமானால் பெற்றோர்கள் இறந்து விடுவார்கள் என்ற குருட்டு நம்பிக்கை இவர்களிடையே இருந்து வருகிறது. இதற்கு காரணம் எனத் தெரிகிறது. பல்லக்கில் வந்த பெண்ணை மணமகன் திரையை நீக்கிப் பார்ப்பான். தனக்குப் பிடிக்கவில்லை என்றால் பெண்ணை பல்லக்கிலேயே திருப்பி அனுப்பி விடலாம். சீனவில் மஞ்சள் நதியில் உள்ள படகோட்டிக் குடும்பங்களில் ஒரு விசித்திர சமிக்ஞை இருந்து வருகிறது.

பெண்ணை மணக்க விரும்புவன் ஒரு ஊசியை பெண்ணிடம் அனுப்புவான். ஊசியில் நூல் கோக்கப்பட்டு திரும்பி வந்து சேர்ந்தால் ‘சரி’ என்று சம்மதித்ததாக அர்த்தம். வட

இதாலியில் ஒரு ஜாதியினரில் பெண்ணை மணக்க விரும்புவன் ஒரு பூச்சட்டியை அவளுக்கு அனுப்புவான். இவளை மணக்க அவளுக்கு சம்மதம் என்றால் இப் பூச்சட்டிக்கு அவள் தினம் தண்ணீர் ஊற்றுவாள். வேறு வாலிபனிடம் அவளுக்கு கண் என்றால் பூச்சட்டியை வாடிப்போகும்படி விட்டுவிடுவாள்.

கிரேக்க நகரமான ஸ்பார்ட்டாவில் நல்ல தோரோக்கிய முள்ளவர்கள் தான் மணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று சட்டமே இருந்தது. குழந்தைகள் நோஞ்சலாகப் பிறந்தால் அவை உயிருடன் விட்டுவைக்கப்பட மாட்டாது.

பலாத்தார முறை

பெண்ணை பலாத்தாரமாக தூக்கிச் சென்று மணப்பது என்கிற முறை சில ஜாதியினரிடையே இன்னும் இருந்து வருகிறது. கிருஷ்ணன் ருக்மிணியை இப்படித்தான் மணந்தான். பிருத்விராஜ் சமயுக்கையை இம்முறையைக் கையாண்டே மணந்தான் என்று சொல்லலாம். ஆனால் பெண் இஷ்டப்பட்டே அந்த விவாகங்கள் அம்முறையில் நடந்தன என்பதை கவனிக்க வேண்டும்.

சில தேசங்களில் இந்த பலாத்தார முறையைப் பின்பற்றுவது போல் நடத்து தான் விவாகங்கள் நடத்தப்படுகின்றன. அராபிய நாட்டில் பெருவின் ஜாதியினரிடையே இவ்வழக்கம் இருந்து வருகிறது.

எல்லாம் முடிந்தன.

நாயே,
எங்களிடம் நீ தந்த
தங்கமகளை
இதோ
உன்ரிடம் ஒப்படைக்கிறோம்.

முழுதாக ஒப்படைக்க
முடியாமலுக்கு வருந்துகிறோம்.

இவனுக் கொரு கால் இல்லை.
மண்ணில்
இனவெறியன் கொலைப்படையின்
கால் இடற, ஏறியிதிக்கப்
போர் செய்த இடத்திலேயே
இன்னும் கிடக்கிறது.

அக்கா !
இதோ இந்தப்
பொடியன் உன் தம்பி.

எரிசுண்டால் இவனுடைய
ஒரு கண்ணும் செனியும் போக
மீதி தான் தருகின்றோம்
வேதனை நெஞ்சுடன்
விழியும் செனியும்
வெறியன் படை விமானம்
வருமோ எனக் கூர்ந்து
வழியில் கிடக்கின்றன.

பெண்ணே !
இதோ உன்
எண்ணம் நிறை கணவன்.
இவனுடைய கையில்லை.
இவ்வளவே கொண்டு வந்தோம்.
உருண்டு வந்த குண்டை
விரைந்தெழுந்து ஓடி எதிர்வீசி
எங்களைக் காத்தபோது
இரு கைகள் போயின.
அவற்றில் ஒரு கை
துப்பாக்கி விசையில் விரல்
துடிப் பிடித்தபடி
இன்னும் எதிரி வரும் வழியில் !

எங்களை மன்னியுங்கள்,
உங்களுக்குப் போலத்தான்
எங்களுக்குக் கிடைத்துதவும்
முழுசாகக் கிடைக்கவில்லை.

மீண்டும் செல்வோம்
நம்மை காப்பது போல் வளைத்திருக்கும்
இந்தப் புதிய சிறைகளை
விடுதலை செய்ய,
அப்போது நாம்
எல்லோரும் செல்வோம்.

நை. மு. இக்பால்

அவிரியாவில் அநேக வரு
ஷங்களுக்கு முன்பு மணப்
பெண்களை கடைவீதியில்
வைத்து ஏலம் போட்டு வாஸி
பர்களுக்கு விற்றுவந்தார்கள்.

ஸிரியாவில் முன்காலத்தில்
ஒரு ஊரில் உள்ள அத்தனை
யுவர்களும் அத்தனை யுவதி
களும் ஐக்கியமாக மணம் செய்து
கொள்வார்களாம். இ த ன்
பலன் மனம் போனபடி அவர்

கள் வாழ்ந்து வந்தனராம்.
ஆப்பிரிக்காவிலும் மெக்ஸிகோ
விலும் அண்ணன் இறந்து
விட்டால் அவன் மனைவியை
தம்பிக்கு மணம் செய்து வைக்
கும் வழக்கம் இருந்து வந்
தது. சுகீவன் வாலியின்
மனைவியை மணந்ததாக இருப்
பதால் அந்த வழக்கம் இந்த
நாட்டிலும் இருந்திருக்கலாம்.
இம்மாதிரி வழக்கம் இப்போது
எங்கும் இருப்பதாகத்
தெரியவில்லை.

இந்த விசித்திர விவாகங்
களை எல்லாம் கவனித்தால்
ஒன்று புலனாகிறது. பெண்
களை ஏதோ இன்பம் ருக்கும்
கருவி என்றே எண்ணப்பட்டு
வந்ததாகத் தெரிகிறது.
ஆனால் இந்த எண்ணம் நாள
டைவில் மறைந்து வருகிறது.

□ வ. ஐ. ச. ஜெயபாலன் □

நீலகிரி பயணக் குறிப்புகள்

1

வெண்ணிலவு
பால் சிந்த பால் சிந்த மலையிறங்கி
புல்மேயும் ஓரிரவு.
நான்
மலையேறும் கோத்தகிரி பஸ்சில்.

கீழே
கருப்புக் கம்பனியில் காக்கா பொன் தூவலைப்
போல்
மின் மினுங்கும்
மூன்று மணி முன்னாடி
நானிருந்த சிறு நகரம்.

□

பயணப் பொதியோடு இறங்குகையில்
நீலகிரி
பனி இதழால் முத்தமிடும்
காலை இந்த கட்டழகை தரிசிக்க
வேளைக்கெழவேண்டும்.

2

கொசுக்களின்றி
தொண தொணக்கும் மின் விசிறியுமின்றி
துயில் மகிழ்ந்த ஓரிரவு.

செக்கர் பட்டசைய
சன்னலால் நுழைந்தாள்
கடடியங் காரி.
பறவைகள் கூடி
எழுந்துபார் எழுந்துபார் என்றனை உசுப்பும்.

வாசலில்
சூரிய தேவன் வருகிறார் பராக் எனும்
சொல்
துயில் எழுந்தேன் நான்

3

சுவடு கலைய
ஜெட் விமானம் போல் அகன்றது
பகல்.
மனிதர்கள் மட்டுமே உலகம் என்றால்
ஏமாற்றங்கள் நிறைந்ததென் வாழ்வு.
எனது உலகிலோ
கடல்கள் நதிகள் காடுகள் வயல்கள்
வான வில்லின் கீழ்
தூய காற்று நிறைந்த புல் வெளிகள்
மலைகள் பள்ளத்தாக்குகள் வானில்
சூரியன், நிலவு
சுடரும் உடுக்கள்,
கீழே பறவைகள் இவற்றுடன்
மனிதர்கள்.
எனது உலகம் உயிர்த்துடிப்பானது.

4

என்னரும் இனிய உலகின் மீதும்
உண்மையான மனிதர்கள் மீதும்

போர் தொடுத்தனர் அசுரர்கள்.
விண்மீன் பூத்த தூய வானத்தின்
பால் வழிபோல
முன்னர்

பாலம்

தெள்ளன ஓடி தேவகன்னியர்கள்
நீர் விளையாடிய கூவம் அருவியை
சென்னையின் மலக்குடல் ஆக்கி
தூய்மை என்ற முகமுடியுடன்
மரீனுவில் நுழைந்து
மீனவர் ரத்தம் மாமிசம் புசித்த
அசுரர்கள்,

உலகின் மீதும்
மனிதர்கள் மீதும்
போர் தொடுத்தனர் இப் புதிய அசுரர்கள்.

பிண வாடையும் சாம்பல் மேடுமாய்
என்னரும் ஈழத்து ஊர்களைச் சிதைத்த
ஜெயவர்தன மேல்
காறி உமிழ்வதைப் போலவே வெறுப்புடன்
உலகின் எட்டு திசைகளும் திரும்பி
புதிய அசுரர் முகத்திலும் உமிழ்கிறேன்

5

கூதல்
சூரியன் கூட வெள்ளைப் போர்வையுள்
குடங்கி நடந்தான்

காலை யோர் கடையில்
சூடு பறக்கும் தேனீருக்காகப்
இருக்கையில்
கந்தல் கறுப்புக் கம்பளி போர்த்தி
பசித்திருந்ததோர் மூதாட்டியிடம்
பேச்சுக் கொடுத்தேன்
“யாழ்ப்பாணமா?” என்றெனை விளித்தாள்.
எனக்கோ நீலகிரியில் கடல் பார்த்த வியப்பு.
முன்னர் தான் கண்டியில் இருந்தது சொன்னான்.
இருந்ததே அன்று
இரண்டு நேரச் சோறும் கூரையும்
என அங்கலாய்த்தாள்.
இங்கே சிறு சிறு படகர் காடுகளில்
கொத்தடிமைகளாய் சீரழிகின்றோம்.
யாழ்ப்பாணத்துப் பதுங்கு குழியில்
முடங்க மறுக்கும் சிறுவனைப் போன்று
இருண்ட கண் குழிகளில் ஒரு துளி கண்ணீர்.

இந்தியாவுக்கு எப்போ வந்தாய்?”
எழுபத்தி மூன்றில்.
“அப்போதெல்லாம் இனமோதல் இல்லையே
ஏன்மமா வந்தாய்?”
“வான சாஸ்திரி சொன்னதை நம்பி...
நாங்கள் வந்தோம் நட்பாற்றலை திற்கிறோம்...”
வான சாஸ்திரியா?
குழப்பமடைந்தேன்.
நெடுநேரத்து மெனனம் உடைய
நண்பன் கேட்டான்
“சிறிமாவோ சாஸ்திரியா?”

ஆமடா மகனே அதே சாஸ்திரிதான்.
ஈழத்து மலையிலும் தமிழகத்திலும்
வாழும் மக்களை மிதித்துச் சென்று
டெல்கியும் கொழும்பும் கையெழுத்திட்ட
முதல் ஒப்பந்தமே இப்படி நாளும்.

6

இப்படி ஆயிற்று நமது தலைவிதி...
கனவு கண்டேன்
நானிருந்த விடுதியைச் சுற்றி
எருமைகள் குவிந்து ஆர்பாட்டம் செய்தன.
வெண்நரை சூடிய தோடர் தலைவன்
என் முன்பாக
“எமது மலைகளின் காவல் தெய்வமாம்
புனிதம் நிறைந்த மரம் செடி கொடிகள்
எங்கே” என்று என்னை அதட்டினார்.
“யாரடா இந்த தேயிலை என்கிற
மலைவிழுங்கியை கொண்டுவந்தது?”
என் மீது பாய்ந்தார்.

“மைசூர் படகர் தொடங்கி
ஈழத்து மலைகளின் மக்கள் வரைக்கும்
புகலிடம் தந்தோம்.
எங்கே எங்கே எமது உயிர்நிலை?”
முதியவர் எனது தோள்களைப் பற்றினார்,
அச்சமாய் இருந்தது.

ஐயா ஐயா ஆளை விடுங்கள்
பிற தேசம் நான்.
மெல்ல நசிந்தேன்
“நட்சத்திர உலகினால் வந்த கவிஞனோ?”
ஏளனச் சிரிப்பு.
எங்கே எமது காடுகள் விலங்குகள்?
மீண்டும் அதட்டல்.
“அழித்தன ரையா ஆனால் ஆனால்
ஆனால் என்ன...”
“அழித்ததற்குப் பிராயச் சித்தமாய்
அல்பஸ் மலை காட்டு மரங்களின் விதைகளை
கொண்டுவந்துள்ளனர்...”
“பாலை வனத்தில் பருத்தியை அழித்து
பிராயச் சித்தமாய்
கம்பளி ஆடுகள் பரிசளித்தீரோ?
நன்று நன்று...”
தோடர் தலைவர் சீறிவிழுந்தார்
எருமைகள் என் மீது எகிறிவிழுந்தன.
மனம் துணுக்குற்று விழித்துக் கொண்டேன்.

7

மலை முகடுகளில்
பள்ளத்தாக்கில்
தென்றலைப் போல சுற்றிவந்தேன் நான்.
காடுகள் இன்னமும் மீந்திருக்கின்ற
மலைகளில் மட்டுமே
வரட்சியை மீறிய உயிர்த்துடிப்பு.

ஏனைய இடமெலாம்
கோடைச் சூரியன் மிதித்த சுவடுகள்
செம்மண் ரத்தம் எங்கும் சிந்த
முதுகில் குத்தி வீழ்த்தப்பட்ட
வீரனைக் கிடந்த நீலமலையில்
அசுரர்கள் நின்றனர்.
“நீல மலையின் கொத்துக்கள் யாவும்
அரிப்புண்டு போயினும்
மேலும் ஒரு கிலோ தேயிலை” என்கிற
கோசங்களோடு.
பஸ் ஒரு காலையில் மலையிறங்கியது.
பனிமூக்காடுகள் நீக்கி
“போய்வா அன்பே” என்றது நீலம்.
சாம்பிராணி மரங்களுள் கையை அசைத்தும்
காட்டினுள் ஓடியும்
மலைகளுள் மறைந்தும்

சூரியச் சிறுவன்
கண்ணாழ்ச்சி ஆடலா என்பான்
உண்ணிப் பூஞ் செடியோ, மலைஇளவாசி.
புல் பூண்டுகளோ அவளது தோழியர்,
செம்மண் வடியும் மலைப்புண்களுக்கு
ஒளடதமாக அவர்கள் முயன்றனர்.
இயலுமா உங்களால்
அனுமதிப்பாரோ அசுரர்கள் இதனை
முன்பு வெள்ளை அசுரர்கள் தமது
குதிரையை அரப்பிய தெருக்களில் எல்லாம்
ஜீப் வண்டிகளில் கறுப்பு அசுரர்கள்.
இறுதியாக மலைக்காடு கழிகையில்
பஸ் வண்டிக்குள் சலசலப்பெழுந்தது.
தொலைதூரத்தில் தென்னையும் அழகும்
வீதிமருங்கில்
தலையில் மண் வாரி கொட்டுமோர் யானை.

இரத்த இழப்பு

பெருமளவில் இரத்தம் இழக்கப்பட்டால்
தீவிர சோகை உண்டாகிறது. வயது வந்த ஒரு
வனின் இரத்த ஓட்டத்தில் 5 லிட்டர் இரத்தம்
இருக்கிறது. இதில் 1:5 லிட்டருக்கு மேல்
இரத்த இழப்பு ஏற்படின் மிகவும் ஆபத்தான
நிலை உருவாகிறது. இரத்த இழப்பின் விகித
மும் முக்கியமாகும். ஆகவே மிகப் பெரிய
தமனிகளின் காயங்களால் குருதிப் பெருக்கு
ஏற்பட்டால் பேராபத்தில் முடிகிறது.

பெண்கள் குருதி இழப்பை ஆண்களை விட
எளிதில் தாங்கிக் கொள்கிறார்கள். எனினும் ஒரு
வயதுக்குக் குறைந்த குழந்தையின் 250—300
மி.லி.க்கு அதிகமாக இரத்த இழப்பு ஏற்
பட்டால் மரணத்தில் முடிகிறது.

பெருமளவில் இரத்த இழப்பு ஏற்படின்
தீவிர சோகையின் அறிகுறிகள் தோன்று
கின்றன. பொதுவான அசதி மற்றும் தாகம்,
தலைச் சுற்றல், ஒரு இருண்டச் சூழ்நிலை ஆகி
யவை தோன்றுகின்றன. உதிகள் மற்றும்
கண் இமைகளின் சருமமும் சிலேட்டுமப்படல
மும் வெளிநி காணப்படுகிறது. குழி விழுந்த
கண்கள் உண்டாகின்றன. கொட்டாவு தோன்று
கிறது. முக பாவங்கள் மாறுபடுகின்றன.
நெற்றியில் குளிர்ந்த வியர்வை தோன்றுகிறது.
நாடித் துடிப்பு நிமிடத்திற்கு 120 ஆகிறது.
பின்னர் பலவீனமடைந்து நாடித்துடிப்பு எண்ண
முடியாத நிலை தோன்றுகிறது, உணர்வு

இழப்பு நிகழ்கிறது. கண்பாவை விரிவடை
கின்றன. தன்னையறியாமலேயே சிறு நீரும்
மலமும் பிரிகின்றன. அவனுக்கு உடனடி
முதலுதவி கிடைக்காவிடில் சுவாச மற்றும் இரு
தய கேந்திரங்கள் செயலிழந்து மூளைக்குத்
தேவையான ஆக்ஸிஜன் பற்றாக்குறையில்
அவன் மரணமடைகிறான்.

மேலே விவரிக்கப்பட்ட முறைகள் மூலம்
வெளிப்புறமான குருதி இழப்பு உடனடியாக
நிறுத்தப்பட வேண்டும். அதன் பின்னர்
நோயாளிக்குப் பருகுவதற்கு நிறைய பானங்
கள் கொடுக்க வேண்டும். மூளையிலுள்ள மிக
வும் முக்கியமான மூச்சுநிலை மற்றும் இரத்த
சுழற்சி நரம்பு மையங்கள் இரத்தக் குறைவால்
முதலில் பாதிக்கப்படுகின்றன. இதனால் தான்
இருதயத்திற்கும் தலைக்கும் துரிதமாக, உட
னடியாக இரத்தம் அனுப்பப்பட வேண்டும் என்
பது உறுதியாகிறது. படுத்திருக்கும் நோயாளி
யின் கால்கள் தலையைவிட உயரத்தில் இருக்க
வேண்டும். காலினடியில் உள்ள தலையணையை
அகற்றுவதன் மூலமும் படுக்கையின் கால்களை
உயர்த்துவதாலும் மேற்கூறியதைச் சாதிக்க
முடிகிறது. இதன் மூலம் மூளைக்கு இரத்தம்
துரிதமாகச் செல்கிறது. மருத்துவ உதவி
அளிப்பதற்குத் தேவையான அவகாசமும்
கிடைக்கிறது. மருத்துவமனையில் உடனடியாக
குருதிப் பெருக்கு நிறுத்தப்படுகிறது. இரத்த
வினியோகம் செய்யப்படுகிறது.

மணிக் கொடி எழுத்தாளர் விடுதலைப் போராட்ட வீரர் : வ. ரா

சங்கீதம், நர்த்தனம் முதலிய கலைகளிலும் காலத்தின் போக்குக்கு ஏற்றவாறு மாறுதல் களைச் செய்து தான் ஆக வேண்டும், கலை என்பது அசையா கல் அல்ல. அதற்கும் வைதீகத்திற்கும் வெகு தூரம்.

□

கலையில் நவீனம் உண்டு

□

எதை எடுத்தாலும் வைதீகம், லெளகீகம் என்று எளிதிலே பிரித்துவிடலாம்; பரம்பரை என்றும் நவீனம் என்றும் பிரிக்கவும் செய்யலாம். முன்னோர்கள் காட்டிய வழியைப் பின்பற்றினால் தான் ஒரு சமூகம் நிலைத்து நிற்க முடியும் என்பது வைதீகர்களின் கருபி. முன்னோர்களின் வழியை மாற்றி அமைத்தால் ஒழிய, முற்போக்கு சாத்தியமில்லை என்பது மற்றவர்களின் கருபி.

சினிமா முதல் சங்கீதம் வரையிலும், அரசியல் அமைப்பு முதல் பொருளாதாரம் வரையிலும், இந்த இரண்டு கருபிகளும் இருந்து வருகின்றன. சினிமாவை எடுத்துக் கொள்வோம்; கர்ண பரம்பரைக் கதைகளையும் புராணக் கதைகளையும் கொண்டு சினிமாப் படம் பிடித்தால் தான், பாமர மக்கள் ரசித்து அனுபவிக்க முடியும் என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள்.

தற்போதைய வாழ்க்கைக்கு சிறிதும் பொருத்தமில்லாத கதைகளைக் கொண்டு படம் பிடித்தால், அதனால் ஜனங்கள் சந்தோஷத்தை அனுபவிக்கவும் முடியாது, முற்போக்கும் அடைய முடியாது என்று சீர்திருத்தக்காரர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

இந்த இரண்டில் எது உண்மை? இரண்டும் உண்மை கொண்டவைகளா?

வைதீகர்கள் சொல்லும் கருபியை முதலில் எடுத்துக் கொள்வோம். 'வாழ்க்கையின் பழைய திட்டத்துக்கு ஏற்ப புராணக் கதைகள் அமைந்திருக்கின்றன, அந்தப் பழைய திட்டத்தை ஜனங்கள் மதிக்காமல் போனதற்கும் தங்களுடைய வாழ்க்கையை மாற்றிக் கொண்டதற்கும் காரணங்கள் என்ன? பழைய தர்ம சாஸ்திரமும் வாழ்க்கைத் திட்டமும் அவைகளைச்

சார்ந்த கதைகளும் நன்மை பயப்பனவாக விருந்தால், அவைகள் ஏன் நடைமுறை வாழ்வில் மாறுதல் அடைந்திருக்க வேண்டும்' என்று வைதீகர்களை தாராளமாக கேட்கலாம்.

'ஒவ்வொரு காலத்துக்கு, ஒவ்வொன்று உண்மையாகத் தோன்றலாம். நீங்கள் சொல்லுவது தான் முக்காலத்துக்கும் உண்மை என்று அடம் செய்வதில் நியாயமும் இல்லை, உண்மையும் இல்லை. ஆகவே, நீங்கள் சொல்லுவது எக்காலத்திலும் உண்மையாக இருக்க வேண்டும் என்று நீங்கள் அட்டிப் பேசுவது தவறு' என்று சீர்திருத்தக்காரர்களிடம் தெளிவாகச் சொல்லலாம்.

புத்திசாலித்தன மல்ல

இரண்டு கருபிக்காரர்களும், தாங்கள் தங்கள் சொல்லுவதே சத்தியம் என்பது போல, பிடிவாதம் பிடிப்பது புத்திசாலித்தனமாகாது.

பண்டைக் காலத்தில், நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் சுயமாக முடிய வேண்டும் என்பது சம்பிரதாயம். அதனால்தான், அரிச்சந்திரன், சந்திரமதியை வெட்டப் போகும் பொழுது, வான் பூஷ்பஹரமாக மாறி சந்திரமதியின் கழுத்தில் விழுகின்றது. கடவுள் மூலமாகவோ அல்லது வேறு சக்தியின் மூலமாகவோ, அற்புதம் நேரச் செய்கிறது பழைய காலத்து மாமுல். இந்த மாமுலை அஸ்திவாரமான 'உண்மையாகக்' கொண்டு, ஆசிரியர்கள் தங்கள் நூல்களையும், நாடகங்களையும் அமைத்தார்கள். சுபத்தைச் சொல்லி, மங்களம் பாடி முடிப்பது பழைய சம்பிரதாயம்.

இப்பொழுதோ, அற்புதங்களை புல்தகங்களில் பார்க்கலாமே தவிர, அவைகளை வாழ்க்

கையில் பார்க்க முடியாது. 'கடவுளின் கருணை என்பது உண்மையானால் பஞ்சம் ஏன் உண்டாக வேண்டும்? ஆயிரக் கணக்கானவர்கள், பட்டினி கிடந்து ஏன் உயிரை விடவேண்டும்' என்று அனுபவத்தைக் கொண்டு, சிலர்கேட்கிறார்கள்.

இப்படி வாதம் செய்வது நாஸ்தீகம் என்று சொல்லி தப்பித்துக் கொள்ளப் பார்ப்பது மிகவும் கொடுமை கொண்டதாகும். நிலைமை மாற மாற, அதற்கு தகுந்தாற்போல, வாழ்க்கையும் மாறத்தான் செய்யும். தெய்வங்கள் தலையிட்டு, அற்புதங்களைச் செய்கின்றன என்பதை மனிதர்கள் நம்புவதில்லையானால், அப்புறம் என்ன செய்கிறது? பழைய அற்புதங்களைக் கொண்டு நாடகங்களையே, நாடக மேடையில் ஆடி, மக்களை களிப்படையச் செய்ய முடியுமா? எனவே, புதிய கதையை அமைத்து, ஜனங்களை மகிழ்வித்து, அவர்களை முன்னேறச் செய்ய வேண்டும்.

அப்படியானால், கலையிலும் மாறுதல்கள் ஏற்பட வேண்டியது நியாயம் தானே? வாழ்க்கை, பல அம்சங்களில் மாறினால், அதற்கு தகுந்தாற்போல கலையிலும் பல அம்சங்கள் மாறித்தான் ஆக வேண்டும். தெருக் கூத்து நாடகமாக எவ்வளவு அழகாக மாறிற்றே, அதுபோல, நாடகம் சினிமாவாக அற்புத மாறுதல் அடைந்து விட்டது.

இது மோட்டார் யுகம்

நாடகத்தில் சீன்களும் பாட்டுகளும் பிரதானமான அம்சங்களாக கருதப்பட்டு வந்தன. சினிமாவில் சம்பவங்களின் ஓட்டமும் சம்பாஷணையின் விருவிருப்பும் தான் முக்கியமானவை. சம்பவங்கள் தேங்கி நிற்பது போல நிகழாமல்கில், சினிமாப் பார்ப்பவர்கள், இருபது நிமிஷங்களில் அலுப்பு அடைந்து போய்விடுவார்கள்.

இது மோட்டார் யுகமாதலால், சலனம் மெதுவாக இருப்பின், அது ஜனங்களுக்கு இனிப்பதில்லை. அதற்காக கழுத்து முறியும் படியாகவும், குடல் தெறித்துப் போய் வெளியே வரும்படியாகவும் ஓடுவதையும் ஜனங்கள் விரும்புவதில்லை. 'எச்சரிக்கையுடன் (மெதுவாக) விரைந்து செல்' என்று இங்கிலீஷில் ஒரு பழமொழி உண்டு. அதைப்போலவே, கலைகளிலும் எச்சரிக்கையுடன் விரைந்து செல்ல வேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது.

பண்டைக் காலத்தில், பணப்பெருக்கு, சுகபோகம், பங்களா வாசம், காதல் செய்தல்,

ருசியுடன் சாப்பிடுதல் போன்றவைகள், பாசத்தையும் பாபத்தையும் விருத்தி செய்யும் கருவிகள் என்று உளறிக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்தக் கருத்துக்களெல்லாம் இப்பொழுது தவிடுபொடியாகி விட்டன. தவம் கிடப்பதை பெரிதாக இப்பொழுது யாரும் எண்ணுவதில்லை, தினப்பட்டினிப் பேர்வழிகளுக்கு, உபவாசம் எதற்காக? உபவாசத்தில் அவர்களுக்கு நம்பிக்கை ஏற்படுமா? அவர்களுக்கு உபவாசம் தேவையுமில்லை.

உலகத்தின் துடிப்பு

தித்தியப் பட்டினிக்காரர்கள், முழு உணவையும் அவ்வப்போது விருந்தையும் தான் வேண்டுவார்கள். இது இயற்கை. உலகமே, இன்பத் துறைகளை, மேன் மேலும் கண்டு பிடித்து, அவைகளின் மூலமாக, சந்தோஷத்தையும் திருப்தியையும் அடைய ஆவல் கொண்டிருக்கிறது. அதாவது, கலைகளை புத்தம் புதிய சரக்குகளாகச் செய்ய வேண்டும் என்பது அதனுடைய உள்ளத் துடிப்பாகும்.

இந்த துடிப்புடையை, உலகம், பல வகைகளிலும் வெளிக் காண்பித்து வருகிறது. இன்பம் அனுபவிக்க ஆவல் கொண்டிருக்கும் உலகம், பயங்கரமான போரில் இறங்கியிருப்பதைப் பார்த்தால், 'இன்ப ஆவல்' பொய் போலத் தோன்றுகின்றதே என்று கேட்கலாம்.

இரணியன் தன் மகன் பிரகலாதனை நேசிக்க வில்லையா? நேசிக்கவில்லை என்று சொன்னால், அது பொய்யாகும். நேசித்தான் என்று சொன்னால், அவன் ஏன் பிரகலாதனுக்கு அத்தனை கொடுமைகளையும் செய்ய வேண்டும்? ரசமான கேள்வி.

ஒரு சிறு கதை சொல்லுகிறேன். மனிதனும் கரடியும் நண்பர்கள் ஆனார்கள். இருவரும் ஒரு நாள் மரக்கிளையில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். மனிதனுக்கு தூக்கம் வந்தது. காற்று வீசவில்லை. ஈக்கள் மெய்த் தன. தூங்கும் நண்பனுடைய முகத்தில் ஈக்கள் உட்காரப் படாது என்று கரடி தீர்மானம் கொண்டது. ஈக்களை வெருட்ட கரடி, தனது கைகளை, மனிதனுடைய முகத்துக்கு மேலே வைத்து தட்டி ஆட்டிற்று.

கரடிக்கு ஒன்றே ஒன்றுதான் தெரியவில்லை. தன்னுடைய கைகளில் நகங்கள் இருப்பதும் அவைகள் மனிதனுடைய முகத்தில் குத்தும் என்பதும் அதற்கு நினைவுமில்லை. தெரியவு

மில்லை. உதவி செய்ய நினைத்த கரடி, மனிதனுடைய முகத்தில், பல விடங்களில் ரத்தம் பீறிட்டு ஓடும்படியாகச் செய்தது.

நல்ல எண்ணத்துக்கு, இத்தகைய விபரீத பலன் வரலாமா? வரப்படாது என்று உடனே சொல்லுவீர்கள். இதைப்போலவே இரணியனுடைய 'தகப்பன் வாஞ்சையும்' அகம்பாவமும் மிதமிஞ்சி கிடந்த இரணியன், இயற்கையாக நடந்து கொள்ள முடியவில்லை. விபரீத விளைவுகள் தோன்றின. இதைப் போலவே இன்பத்தை அனுபவிக்க ஆவல் கொண்டிருக்கும் உலகம் வழி தடுமாறிப்போய், ரத்தவெள்ளம் கரைபுரண்டு ஓடும்படியாக, போரில் இறங்கி தத்தளிக்கிறது.

நவீனம் கண்டிப்பாய் உண்டு

இது பயங்கரமான நிலைமை; இது அறிவு தடுமாறிய நிலைமை. இந்த நிலைமையை மாற்றி, மனிதர்கள் இயற்கையான தன்மையோடு வாழ்வதற்கு என்ன செய்யவேண்டும்? இந்த சமயத்தில் தான் கலைகள் மிகுதியும் தொண்டு செய்ய முன்வரவேண்டும். கலை நவீன அம்சத்தை மேற்கொண்டு, தன் தன்மையை மாற்றிக் கொள்ளாமல், தனது சுபாவமான வேலையை மாற்றிக் கொள்ளாமல், மனித வர்க்கத்துக்கு உதவி புரிய வேண்டும்.

புராணக் கதைகள் அறத்தை புகட்டலாம்; பரம்பரைக் கதைகள் இன்பமாக இருக்கலாம். அவைகள் மட்டும் போதுமானதாயிருப்பின், மனிதர்களின் வாழ்க்கை, ஏன், அந்த சோடுகளை விட்டு மாறி, வேறு வழிகளில் செல்ல வேண்டும்? அவைகள் மாறும் தன்மை கொண்ட வாழ்க்கைக்கு போதவில்லை என்பது வெளிப்படை. எனவே, புதிய கதைகளை நவீன மோஸ்தரில் அமைக்க வேண்டிய அவசியம் தானாகவே ஏற்படுகிறது.

இதைப் போலவே, சங்கீதம், நர்த்தனம் முதலிய கலைகளிலும் காலத்தின் போக்குக்கு ஏற்றவாறு, மாறுதல்களைச் செய்துதான் ஆக வேண்டும். கலை என்பது அசையாக் கல் அல்ல. அதற்கும் வைதீகத்துக்கும் வெகு தூரம். கலைக்கும் வாழ்க்கைக்கும் நெருங்கிய சம்பந்த மிருப்பதால், வாழ்க்கை மாறினால் கலை மாறும்; கலையில் மாறுதல் ஏற்படின், வாழ்க்கையிலும் மாறுதல் உண்டாகும். எனவே, கலையில் நவீனம் உண்டு என்று சொல்லவும் வேண்டுமா?

-1947-ல் வெளியான கலையும் கலைவளர்ச்சியும் என்ற நூலிலிருந்து

உன் அடிச்சுவட்டில் நான்

வியத்தாம் என்ற அந்தத் தந்தையர் நாட்டை கம்யூனிஸ்ட்டுகளை விட யாரும் நேசித்திருக்க முடியாது, அவர்கள் தான் தங்களது இறுதி முச்சு அடங்கும் வரை நேசிக்கிறார்கள்.....!

கடைசி முச்சு நிற்கும் வரை ட்ராய் வீரத்தின் விளை நிலையாய் நின்று போராடியே வீரமரணத்தைத் தழுவினர்.

மரண தண்டனை நிறைவேறிய செய்தியைச் தாங்கி வந்த பத்திரிகைகள் அனைத்தும் ஒரு நொடியில் விற்பனையாகி விட்டன. 'புதிய ஜனநாயகம்' பத்திரிகை ஒரு காப்பி கூட மிச்சமின்றி விற்பனை ஆகிவிட்டது. மக்கள் அந்த மரண தண்டனை நிறைவேற்றப்பட்டதை மிக விவரமாக அறிய விரும்பினர். அதிலும் உண்மையாக ட்ராய் இறக்கும் தருணத்திலும் மூன்று முறை "ஹோசியின் நீடுழிவாழ்க!" என்று கூறியதை அறிய ஆவலோடு பத்திரிகைகளை வாங்கினார்கள்.]

[இரவில் வெகுநேரம் வரை மாநாட்டுப் பிரதிநிதிகள் ட்ராயின் வீரஞ்செறிந்த களச்சாவு பற்றி பேசிக்கொண்டே இருந்தனர். அவருடைய முழு வாழ்க்கையையும் அப்படியே திரைப்படமாக எடுக்க வேண்டும் என்று பலர் விருப்பம் தெரிவித்தனர். ட்ராயின் வரலாற்றை குயென்னல் தொடர்ந்து சொல்ல முடியவில்லை. மறுநாள் மாலை தொடர்ந்து கூறுவதாக உறுதி கொடுத்துவிட்டுச் சென்றார்.]

ஒரு நாள் காலை நேரம், புதிதாக ஒரு 'செல்' கட்டு

வியத்தாம் என்ற அந்தத் தந்தையர் நாட்டை கம்யூனிஸ்ட்டுகளை விட யாரும் நேசித்திருக்க முடியாது, அவர்கள் தான் தங்களது இறுதி முச்சு அடங்கும் வரை நேசிக்கிறார்கள்.....!

வியத்தநாமிய தொடர் கதை □ பான் தி குயென் □ தமிழில் பொன்னி வளவன்

வதற்காக வேலை செய்து கொண்டிருந்த கைதிகளுக்கு வெந்நீர் போடும் வேலை எனக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. திடீரென ஒரு போலீஸ்காரன் என் முன் வந்து “பான் தி குயென், உன்னுடைய உடைமைகளை யெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு உடனே ஆபீஸில் ஆஜராக வேண்டும்” என்று உத்தரவிட்டான்.

என்ன நடக்கப்போகிறதென்பதைப் பற்றி உடனே என் மனதில் ஒரு எண்ணம் பவிச்சிடது. இம் மாதிரியாக திடீரென ஆஜராகும் படி சொன்னால் வேறு வெகு தொலைவில் உள்ள சிறைக்கு மாற்றுவதற்காகத்தான் இருக்கும் என்று எண்ணிக்கொண்டேன். சுற்றும் முற்றும் வேலை செய்துகொண்டிருந்த சகல கைதிகளும் அவ்வாறே வேலைகளை அப்படியே போட்டு விட்டு என்னைச் சுற்றிச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். ஒவ்வொருவரும் என்னை ஆறுதல் படுத்தும் வகையில் ஏதாவது ஒரு வார்த்தை கூறினார்கள். என்னை எங்கே கொண்டு சென்றாலும், என்னுடைய கணவருக்கு புகழ்தரும்படி நடந்து கொள்ளவேண்டும் என்று ஏனெனில் அவர் அத்தகைய உறுதி தளராத போர்வீரன் என்றும் நினைவு படுத்தினார்கள்.

அந்த வினாடியில் என்னுடைய விருப்பம் அனைத்தும் இங்கே என்ன நடந்தது என்பது ட்ராய்க்குத் தெரிய வேண்டுமே என்பதுதான். அப்பொழுதான் நான் வந்து அவரைப் பார்க்கவில்லை என்று வருத்தப்படாதிருப்பார். ஆகையால் என்னைச் சுற்றி இருந்தவர்களிடம் கூறினேன்;

“ட்ராய் உடல் நிலை தேறிய பிறகு இங்குதான் திரும்பவும்

கொண்டு வருவார்கள் என்று நினைக்கிறேன். ஆனால் வேறு சிறையிலாவது, உங்களில் யாராவது அவரைச் சந்திக்க நேர்ந்தால் நான் இங்கே இருந்த காலம் முழுக்க நன்றாகவும், சந்தோஷமாகவும் இருந்தேன் என்பதை மட்டும் தயவுசெய்து சொல்லிவிடுங்கள். என்னை எங்கே கொண்டு செல்கிறீர்கள்—எங்கே என்று தெரியவில்லை—என்பதையும் சொல்லிவிடுங்கள். ரொம்ப நாட்களாக நான் அவரைக் காண முடியாத போகுமானால் அவரிடம் என்னைப் பற்றிக் கவலைப்படவேண்டாம் என்று சொல்லுங்கள்; நான் விடுதலை செய்யப்படுவேனென யானால், அவருக்கு ஆயுள் தண்டனை கிடைத்தாலும் அவரையே எதிர் நோக்கி இருப்பேன் என்றும் சொல்லிவிடுங்கள்.

அப்பொழுது முகத்திலும், கழுத்திலும், தோளிலும் நீண்ட தழும்புகளுடைய ஒருவர்-அவர்தன்னுடைய வீட்டிலிருந்து வரும் உணவில் கண்டிப்பாக எனக்குப் பங்கு கொடுப்பவர்-என்னிடம் வந்து “கவலைப்படாதே! ட்ராயை நாங்கள் சந்திக்கும்போது அவருடைய மனைவி சிறையில் எவ்விதம் நடந்துகொண்டார் என்பதை நிச்சயமாகச் சொல்வோம். அவர் மிகுந்த ஆனந்தமடைவார். நம்முடைய நாடும் திரும்பவும் இணைந்துவிடும். அப்பொழுது நீங்கள் இருவரும் இணைவீர்கள்! மகிழ்ச்சியோடு சென்று வா!” என்றார்.

அவர்கள் அனைவரும் ட்ராயிடம் பெருமதிப்புக் கொண்டிருந்தார்கள். என்னிடம் மிக்க கருணையாக இருந்தார்கள். அவர்கள் வடக்கு, தெற்கு, மத்திய வியத்தநாம் பகுதிகளிலிருந்து வந்தவர்கள். பெரும் பாலோர் ஊனமடைந்தும், பல

வீனமாகவும் இருந்தார்கள். அவர்கள் இதுவரை பார்க்காத சிறைகளே கிடையாது.

நான் முதல் தடவையாக அந்த வாயிலில் காத்து நின்ற போது ஒரு பெண் என்னிடமும், என்னைச் சுற்றியிருந்தவர்களிடமும், மிகக் கவலையோடு “இங்கேதான் என்கணவர் சிறை வைக்கப்பட்டிருக்கிறார் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள எனக்கு நான்கு வருடங்கள் பிடித்திருக்கின்றன. போனதடவை நான் வந்த போது என் மகன்தான் அவனுடைய அப்பாவை அடையாளம் கண்டு விட்டான். தயவு செய்து கொஞ்சம் அதிகமான நேரம் இந்த துவாரத்தில் நிற்க எனக்கு அவகாசம் கொடுங்கள். நான் சீக்கிரத்தில் ஹியூ நகரத்திற்குப் போக வேண்டியிருக்கிறது.” என்றார்.

போனமுறை வந்திருந்த போது அவனுடைய எட்டு வயது மகன் அவனுடைய தந்தை பார்வையில் பட்டவுடன் ஒரு போலீஸ் காரனின் கால மிதித்துத் தாவி உள்ளே ஓடிவிட்ட முயற்சி செய்தான். அவனைப் போலீஸ் பிடித்து அடித்து வெளியே விரட்டி விட்டார்கள்.

இந்தப் பெரிய இரும்புக் கதவில்லாமல் வேறு ஒரு சிறுகதவும், போலீஸார் போகவும் வரவும் உபயோகத்திற்காக இருக்கிறது. கைதி நோயாளிகளுக்கு அதன் வழியாக உணவு கொடுக்கலாம். ஒரு முறை, உணவைக் கொடுக்கும் பாவனையில், கதவை ஓரிரு நிமிடங்கள் திறந்தே இருக்கும்படி செய்து விட்டேன். ட்ராயை நான் முழுமையாகப் பார்த்ததோடு, அவரும் என்னை நன்றாகப்

பார்த்துக் கொண்டார். அவருக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி.

“நீ விடுதலை செய்யப்பட்டு விட்டாய் இல்லையா?” என்றார் பலமான குரலில்.

“ஆமாம்”

“எப்படி இருக்கிறாய்”

“ஓ, நன்றாக இருக்கிறேன்”.

இரும்புவலை போட்ட கம்பி சன்னல் அருகே வந்து கைகளை நீட்டி ஆட்டினார். மற்றொரு வார்த்தை நான் பேசுவதற்குள்ளாக கதவு என் முகத்திலடித்தாற்போல சாத்தப்பட்டு விட்டது.

உடனே பெரிய கதவிற்கு ஓடி துவாரத்தின் வழியாக எட்டிப் பார்த்தேன். முகத்தில் அதிர்ச்சி தேங்கி நிற்க, இன்னும் கம்பி வலையைப் பற்றிக் கொண்டு அங்கேயே நின்றிருந்தார். அவரை நான் கூனி அழைத்து கைகளை அசைத்துக் காட்டினேன். அதற்குள்ளாக உள்ளே இருந்த காவலாளி என்னைக் கேவலமாகத் திட்டிக் கொண்டே சிறுகல்லை எடுத்து என் கையை நோக்கி வீசி எறிந்தான். ஆனால் அதிஷ்டவசமாக அது என் மீது படாமல் கதவில் பட்டு ‘படர்’ என்று ஒசையைக் கிளப்பியது. என் கணவரின் இதயமே வெடித்து விடும் போலாகி விட்டது, அவர் உரத்த குரலில், “குயென், இரண்டு வாரங்களுக்கு ஒரு முறை மட்டும் வா. இதைப்போல வாரத்திற்கு பல முறை உன்னால் பார்க்க முடியாது. ஒவ்வொரு முறையும் மிகவும் சிரமப்படுகிறது. நான் சொல்வது கேட்கிறதா?” என்றார்.

“இதைப்போல இன்னும் பத்து மடங்கு கஷ்டமாக

இருந்தாலும் உங்களைப் பார்க்கக் கட்டாயம் வருவேன். என்னைப் பற்றிக் கவலைப்படாதீர்கள்” என்றேன்.

எந்த வழியிலாவது அவருக்கு உணவு கொடுத்து விட முடியும் என்று நம்பிக்கை குன்றாமல் இருந்தேன். சோவியூஆன் மருத்துவ மனையில் இருந்த கைதி நோயாளிகள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக செத்துக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதை கண்டு கொண்டேன். அவர்களுக்கு கொடுக்கப்படும் உணவு படுமட்டமானது. தொத்து நோய்க் காரர்களுடன் கைதிகள் அடைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். கூடியரோகம், குஷ்டரோகம் எல்லா வியாதிகாரர்களோடும் சேர்த்துதான் பூட்டியிருந்தார்கள். ட்ராய் இழந்த சக்தியைத் திரும்பப் பெறுவதற்கு உதவவேண்டும் என்று விரும்பினேன். அப்பொழுது தான் மூன்றாம் முறையாக அவர் தப்பிச் செல்வதில் வெற்றிபெற முடியும் என்று கருதினேன்.

என்னுடைய அம்மாவும் அவரைக் காண வேண்டும் என்று விரும்பினார்கள். ஆனால் இதுவரை அவரை அழைத்துச் செல்லாமலே தடுத்து விட்டேன். அவளுக்கு அது மிகுந்த சிரமமான காரியம் என்பதோடு ஒரு வார்த்தைக் கூட அவளுடைய அன்பு குரிய மருமகனோடு பேசவும் முடியாது. ஆனால் இப்பொழுது அதையெல்லாம் கேட்கத் தயாராக இல்லை. எப்படியும் அடுத்த முறை போகும் போது கண்டிப்பாக தன்னையும் குட்டித் தங்கைகளையும் அழைத்துச் செல்ல வேண்டும் என்று பிடிவாதம் பிடித்து விட்டார்.

“ஒரு நிமிடம் அல்லது ஒரே ஒரு செகண்டாவது அவரைப் பார்த்துக் கொள்கிறேன். அது போதும்; நான் அவரைப்

பார்த்து ரொம்ப நாட்களாச்சு; என்றார்.

என்னுடைய தாய் என்னுடைய கணவரை மிகவும் நேசிப்பதுண்டு. அவளுக்கு கென பதினொரு குழந்தைகள் இருந்தபோதும் கூட இந்த மருமகனையே அதிகம் நேசித்தான். ஒரு முறை நாங்கள் வசித்து வந்த காண்ட்ராய் பகுதியில் பெரிய தொரு நெருப்பு பற்றிக் கொண்டது. அப்பொழுது ட்ராய்தான் வேலையை நிறுத்தி விட்டு எங்கள் உடமைகளை யெல்லாம் எடுத்துக் காப்பாற்றினார். அதிலிருந்து அந்தப் பகுதி மக்கள் அனைவருமே அவரிடம் மதிப்புக் கொண்டிருந்தார்கள். என்னுடைய தாய்க்கு அவ்வற்ற பாசம் உண்டு.

ஆகையால் என் தாயை அழைத்துச் செல்ல வேண்டியதாகி விட்டது. அதிர்ஷ்டவசமாக ஓரிரண்டு நிமிடங்கள் சின்னக்கதவு திறந்திருந்தது. என் கணவரைப் பார்த்த என்னுடைய அம்மா, “து”, நான் தானப்பா உன்னுடைய அம்மா, உன்னைப் பார்க்க வந்திருக்கிறேன். நீ நல்லா இருக்கிறாயா?” என்றார்.

குட்டித்தங்கை கான் “து அண்ணா! து அண்ணா!” என்று அழைத்தாள்.

ட்ராய் புன்னகை செய்தவாறே ஏதோ கூறினார். ஆனால் அங்கே உள்ளும் புறமும் எழுந்த இரைச்சலில் அவர் கூறியது அமுங்கிப் போய்விட்டது. என் அம்மாவின் கன்னத்தில் தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் வடிந்தது. நீண்ட நேரம் அந்தக் கதவையே பிடித்துக்கொண்டு நின்றிருந்தான். பத்துப்பனிரெண்டு தாய்மார்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்களுக்கு ஏற்பட்ட துயரங்களைக் கூறிக் கொண்டார்கள்.

□ தொடரும்

இருளில்
சென்னை.
பெருமுச்செறிந்து
ஊர்ந்து செல்கிறது
புகை வண்டி.
உள்ளே
உறக்கம் கொள்ளாமல்
நான்
உட்கார்ந்திருக்கிறேன்.

நாற்றமெடுக்கிற
கூவத்தின் கரையில்
கோயில் கோபுர
கொடிமரத்தின் கீழ்

(இன்னமும் சேரி
உறங்கவில்லை;
ரேடியோப் பாட்டின்
பேரிரைச்சலும்
அடி உதைச் சத்தமும்
வசவும்
விசம்பலும்.)

தெருவிளக்கின் மறைவில்
இருட்டில்
ஒரு சுந்தர ரூபம்
தயங்கியவாறே
ஒதுங்குவதைக் கண்டேன்.

பூஞ்சையான
அந்த சின்னஞ் சிறுமிக்கு
வயது
பதினைந்து இருக்குமா?

முகத்தில் இன்னமும்
குழந்தைத்தனம்.

சின்னத் தாவணி,
புள்ளி போட்ட பாவாடை,
சாமந்திப் பூக்களைச் சூடிய
சடைப் பின்னல்

ஒரு குற்றவாளியைப் போல
அவள்

“பாருக்குள்ளே நல்ல நாடு”

□

சுகத குமாரி

□

தமிழில் :

கே. எம். வேணுகோபால்

□

“ஸாரே ஜஹாம் ஸே அச்சா”
என்கிற தலைப்பில்

‘மாத்ரு பூமி’ இதழில்
வெளியான

நாற்பதாவது சுதந்திர தின
கவிதை

□

மகளிர் பிரச்சனை
சார்ந்த இயக்கங்களிலும்
சமூக விழிப்புணர்வை
ஏற்படுத்தும் இலக்கிய
முயற்சிகளிலும்
முன்னணியில் நிற்பவர்
சுகத குமாரி

□

பதுங்கிநிற்பதன்
பொருள் புரிந்ததும்
மனம் உடைந்து,
கசிகிறது ரத்தம்.

என் குழந்தையே...

துயருறும் என் மனம்
இவளை
தோளில் போட்டு
ஆதுரத்துடன்
முதுகில் தட்டி
தூங்கவைக்கிறது.

இளந்தளிரைப் போன்ற
சின்னஞ்சிறு சிசு.
பேதை இவள்! பாவம்.

இவளைக் குளிப்பாட்டி
ஈரக் கூந்தலைப் பின்னி முடிந்து,
கைகளில் புத்தகம் தந்து,
பச்சையும் வெள்ளையுமாய்
சீருடை அணிவித்து விட்டால்
ஒரு விடியலைப் போல
இவளும் தான் ஒளிர்வாள்.

சிரித்துத் தலையாட்டி
இவளும் தான்
கொஞ்சி கொஞ்சிப் பாடுவாள்:
“பாருக்குள்ளே நல்ல நாடு,
நம் பாரத நாடு”

புகை வண்டி
ஒரு விம்மலாய்
அசைகிறது.
இருட்டில் ஒதுங்கி
அவளுடன் யாரோ,
ஏதோ பேசுகிறார்கள்.
பார்க்கச் சகிக்காமல்
என் பார்வை குளிகிறது.

ரெயிலின் தாளகதியில்
மீண்டும்
பழகிப் போன அதே பாடல்...

□

வெளியிடுபவர் : இரா. திரவியம், 12, முதல் பிரதான சாலை, நேரு நகர், சென்னை - 20.
அச்சிடுபவர் : ஜே : ரமணி, பிளேஸ் பிரிண்டர்ஸ், அடையாறு சென்னை - 20. ஆசிரியர் : நதி.